2-3 '97

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

ІНДЕКС 74283

Актовий зал:

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ КОХАНЦЯ

Прощання з героєм:

СПОВІДЬ ВІКТОРА Х

Володимир Гнатюк:

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

Наталя Могилевська:

ДО ВІЛЬНОГО СЕКСУ СТАВЛЮСЯ НЕГАТИВНО

Прем'єра рубрики:

ЕРОТИЧНІ ВЕЧОРНИЦІ

Клуб мандрівників:

СПЕРМА ГІТЛЕРА

Періодика

На продаж виставлено лише 20 повних п'ятирічних комплектів журналу «ЛЕЛЬ»!

20! ЛЕЛЬ

БАЖАЄТЕ ВСТИГНУТИ — ДЗВОНІТЬ НЕГАЙНО! 211-02-68.

Ціна одного комплекту — 520 гривень.

Оплата приймається після редакційного підтвердження про наявність колекційних комплектів

Р/р 1468889 в Шевченківському відділенні ПІБ України м. Києва, МФО 322216, ЗКПО 21652557. Фірма «Деркул». Колекційний комплект «Леля».

Письмові заявки надсилайте за адресою: 254119, Київ, вул. Дегтярівська, 38-44. Журнал «Лель».

ПОСПІШАЙТЕ — ВАС МОЖУТЬ ВИПЕРЕДИТИ!

КОНТРОЛЬНИЙ ЕКЗЕМПЛЯР

Центральна

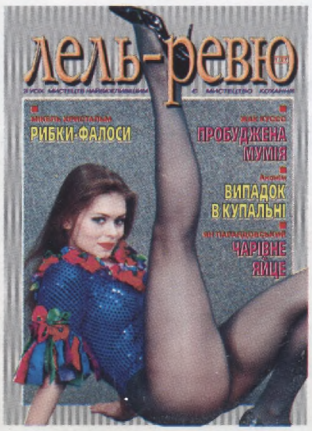

ДОРОГІ ДРУЗІ!

25 червня виповнилося п'ять років з дня виходу першого номера журналу «Лель».

Шлях до цього ювілею не був ані легким, ані простим. І ми не відзначатимемо його бучним святом та феєрверками. Хоча порадіти є з чого.

Упродовж п'яти літ побачили світ 32 номери «Леля» і 18 — «Леля-ревю», його молодшого побратима.

Відмовившись від скандальної сенсаційності як принципу існування, журнал досить швидко став фактом національної культури, її надбанням.

У «Леля» на сьогодні є цілком стабільна читацька аудиторія.

Він постійно перебуває у полі зору громадськості, яка ревно слідкує за його розвитком і оберігає від зросійщення, до якого настійливо підштовхує ринок. «Лелеві» було присвячено чимало газетних статей, радіо- і телевізійних передач.

«Лель» — ровесник української незалежності й одне з її наочних свідчень.

Редакція журналу щиро дорожить репутацією поважного, в чомусь навіть академічного видання, яке, разом з тим, доступне найширшим верствам населення. Ми прагнемо знайомити читачів з одним із найпотужніших пластів світової культури — еротичною і любовною прозою, поезією, живописом, скульптурою, а також із кращими зразками популярної літератури з питань сексології. Ми намагаємось працювати так, аби «сексуальна революція» в Україні відбувалася, по-перше, мирним шляхом — без надмірностей і насильства, і, по-друге, була по суті своїй радше не революцією, а поступовим процесом піднесення загального культурного рівня.

Роботу ми взяли на себе складну. Аналогів їй в Україні немає. Тим часом «Лель» видається без будь-яких пільг і дотацій. На його підтримку не виділяє коштів жодна економічна чи банківська структура. За долю журналу відповідає лише його редакція — невеличкий творчий колектив. А це означає, що ми цілковито залежимо від того, скільки людей передплатять «Лель», скільки куплять його у торговельній мережі, чи вчасно буде перераховано кошти за реалізовані примірники. А що всі ці процеси дуже нестабільні, то «Лель» нерідко виходить із запізненням, окремі його номери ми змушені здвоювати. Це дуже прикро і для нас, і для читачів.

І все ж таки п'ятиріччя «Леля» — це свято. Наша спільна перемога. Тож з ювілеєм вас, дорогі друзі!

Залишайтеся з «Лелем»!

СЕРГІЙ ЧИРКОВ,
головний редактор журналів
«Лель» і «Лель-ревю»

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

МУХА

Образок

— НЕ СПОКУШАЙ мене, парубче, на гріх. Я дівчина скромна, — міцно обнімала, пругко хилила хлопця на канапу Анжела, і губами шукала його губ, і ще шепотіла щось нерозбірливе.

— Та я ж... — випручувався юнак.

— Ти, ти! А хто ж іще? Недаром кажуть, тиха вода береги ламає.

Її руки були цупкі, як клешні.

Вона таки дотяглася до його губів, прилипла до них своїми м'ясистими. Він мусив дихати тільки носом.

— Ну, не бався, Анжело, пусти мене. За стіною почують.

— А ти не бешкетуй, то й не почують!

Він випручувався руками, старався встати.

— Бачиш, який ти? Таки почують, і покотиться поговір, а я дівчина чесна, скромна, ніхто про мене нічого не чув.

— Годі, пусти мене...

— Це ти мене пусти, Трохиме, я ж тебе не чіпаю. Я тиха, як ота муха на шибці, а ти хочеш мене знівечити, ославити на все містечко. Заманув сюди, прип'яв мене тут. — Навмисне говорила голосно, щоб чули за стіною, в читальному залі.

І Трохим почав в'янути. Розм'якли його руки. Похилився, як деревина під бурею.

А вона вже пругким животом відчула, що в нього щось таки ворухнулось. Полегшено зітхнула і, наче з жалем, проказала:

— Таки домігся свого. Не жалієш ти дівчат, а сам, певне, любиш якусь одну, а над нами тільки глумишся. Отакі ви, сучасні парубки!

Тим часом встигла розстебнути в нього ремінець, звільнила гудзики од петельок, добралась до галаганчика, вхопила його за голівку, що вже не хилилася, а стирчала, мов гриб, який щойно пробився крізь торішнє листя.

— Завжди ти був тихіший води, нижчий трави, а оце... Ніколи, дівчино, не вір парубкові, тікай від нього як від вогню!

— Ну, не треба, Анжело, не треба, не бався... — ще ламаним голосом просився Трохим, та вона вже тиснулася всією собою до нього, як блощиця в щілину.

— Чи я бавлюся, чи я щось роблю?

— Люта ти, дівко!

— Ой-ой-ой, бідний та нещасний котик-воркотик...

Звільнившись од спідниці, голим слизьким тілом передавала хлопцеві свою спеку.

Часто задихав і Трохим, уже не пручався, не просився, і галаганчик мав свою роботу.

За стіною сумирно гомоніли якісь люди, а тут надсадно дихала тиша.

— Таки домігся свого... — невдовзі грайливо проказала Анжела. — От і вір тепер хлопцям! ♥

АНДРІЙ М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Фото: © Ігор Матвієнко

СПОВІДЬ

ЧАРІВНА СИЛА МИСТЕЦТВА

ЗДАВАЛОСЬ, ніщо не могло затьмарити наших стосунків. Його сексуальний досвід і передбачливість задовольняли мою юну уяву про сучасних життєздатних чоловіків. Його майстерня сліпила очі білим гіпсом скульптур. Наші інтимні стосунки у товаристві білих богів посилювали почуття нашої сексуальної сумісності. «Боги», мабуть, нам заздрили, і я була горда з того.

Але мармуровий Давид неперевершеного Мікеланджело, копія якого з'явилася тут ненадовго, привернув мою увагу. Я не могла відвести очей від бездоганних пропорцій його тіла. Ідеал тілесної краси не соромився сторонніх відвертих поглядів. Я розглядала його міцні широкі плечі, натруджені руки, його фалос. Великі, чимось невдоволені очі. Врівноважена постать, яка тамує душевні хвилювання.

Я провела рукою по його прохолодній спині. Моя розчулена уява малює пристрасні любощі юнака з жінками епохи Відродження. Хм... Я починаю ревнувати?

На порозі я опинилась в обіймах знайомих рук. Задуха. Наче перед грозою. «Хочу покинути майстерню». Свіжість ночі огорнула моє неспокійне тіло. Мені тривожно. Хочу побути одна. Хитрую, щоб розпрощатися з другом. Зупинилась біля під'їзду. Ні. Я не можу бути одна. Намацуючи в кишені ключ від майстерні, повертаюсь до Давида.

Естетичне почуття переростає у духовний комфорт. За хвилину моя сукня лежала біля постаменту. Мені хотілось відчути те, що відчував оголений мармуровий юнак. Я обійшла статую, затримала руку на його животі. Що це? Він мені здався теплим. Еротична уява. Я збуджена.

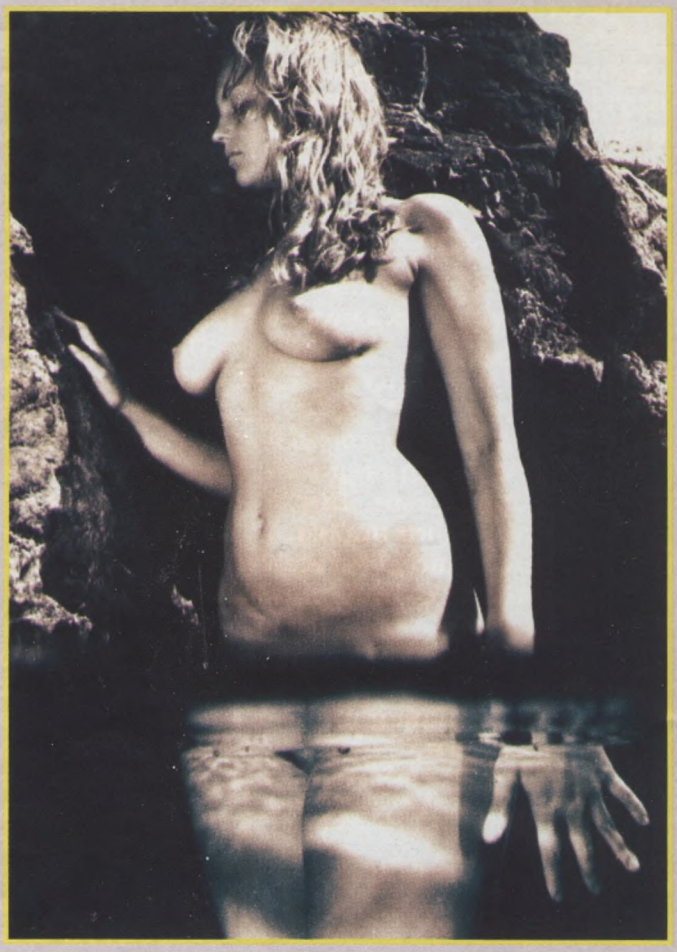

АКТовий ЗАЛ

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ КОХАНЦЯ

МОЯ КНИГА є настановами для бажаючих вдосконалювати своє любовне мистецтво. В ній розповідається, яким чином еротична техніка, різноманітні вправи, дієта, психологічна підготовка здатні допомогти поліпшити ваше інтимне життя, привнести в нього ще більше радості й насолоди. Я писав її, виходячи з власного досвіду чоловіка і коханця, досвіду десятирічної роботи редактором провідних сексжурналів світу — таких, як «Форум», «Пентхаус», «Мейфер» і шведського порножурналу «Прайвіт», та порад і консультацій психіатрів, сексологів, соціологів і навіть повій.

Що ж це таке — ідеальна коханка? Чи існує вона у природі?

Я вважаю ідеальною коханкою жінку, яка завжди залишається собою, позбавлена забобонів, яка завжди віддає більше, ніж одержує.

Такі жінки, безумовно, є, але це дуже рідкісне явище. Рідкісне, тому що молодим дівчатам нізвідки дізнатися, чого, врешті-решт, чоловіки від них очікують. Так, вони малоосвічені в питаннях сексу. Вони знають про менструацію і протизаплідні засоби, уявляють, що значить бути хорошою матір'ю. Що ж до чоловіків, то їх хіба що попереджають про те, що ті одного разу можуть захотіти від дівчини більшого, ніж невинні поцілунки.

Більшість дівчат починають статеве життя і виходять заміж з досить туманним уявленням про те, що вони вміють у сексі, що він може їм дати і як ним краще займатися. Їм зовсім невідомо, яким чином сексуальне життя поєднується з соціальним оточенням.

Я знав тридцятирічних жінок — всебічно освічених, — які вважали, що не можна завагітніти після першого любовного акту, ніколи не чули про оральний секс і не мали жодного уявлення, яким чином функціонують їхні статеві органи, не кажучи вже про статеве знаряддя чоловіків.

І навіть ті з них, кого навчило життя, почуваються досить невпевнено і не знають, що робити, опинившись у ліжку із справжнім чоловіком.

Ви, приміром, упевнені, що знаєте, як привести чоловічий орган у стан найбільшого збудження?

Знаєте, як слід робити фелацію?

Що слід робити, якщо вам не вдається утримати його ерекцію, хоча це відбувається не з вашої вини?

Чи зумієте ви допомогти йому задовольнити вас і довести до оргазму, якого ви дуже прагнете?

Ви знаєте, які еротичні ігри його найбільше збуджують, а які — охолоджують?

Ви знаєте, що слід сказати, коли все закінчиться?

Не сумуйте, якщо не можете відповісти на всі ці запитання, — як не дивно, але мало хто з жінок це зробить. Про все це у них досить віддалене уявлення — вони спробують щось відповісти, але потім починають вагатися, замислюються і, врешті-решт, зізнаються, що не впевнені...

Але ж кожна жінка має величезний потенціал для насолоди у ліжку. Фактично — така вже її природа — вона здатна діставати від сексу більше задоволення, ніж чоловік. Ще довго після того, як прутень ослабне, жінка може продовжувати акт, діставати задоволення і досягати екстазу.

У вас є все, аби насолоджуватися. Ви маєте право на це. Опановуючи мистецтво ідеальної коханки, ви навчитеся використовувати свої можливості, що зовсім не

Фото: Валерій Анзилов

Кров вирує в тілі. Мушу відпочити. Мистецтво збуджує фантазію. Хочу йти, але щось утримує мене. Я обертаюсь. Очі. Його живі очі. Збудження змінив страх. Щось упало до моїх ніг. Я відчуваю його надто міцні руки, тепло його тіла. На мить я забула, що це мармур. Я його сприймаю як чоловіка. Я не проти мати з ним інтимну пригоду. Але не можу подолати страху. Не перед статуєю, а перед чоловічою сексуальною силою. Дивне відчуття: бажати чоловіка і разом з тим боятися його. А може, не варто опиратись? Іноді справа не в тому, що ти не бажаєш, а в тому, з якою грубістю домагаються твоєї взаємності. Грайливо хочу вивільнитися з обіймів. Він не розуміє. В якусь мить я ладна скоритись, але його владні руки виводять мене із забуття. Я хочу ніжності. Хочу спровокувати його до поцілунку. Не вдається. Він ніколи не впивався сексуальною насолодою. Для нього існувала тільки природна потреба. Моя свідомість боролась із чуттєвістю. Ми впали біля ліжка. Моє тіло вигиналось, бажаючи звільнитися від його настійливості. Але мій опір лише розпалював бажання. Не хочеться здаватись. Мої руки притиснуті до підлоги. Наші переплетені ноги не дають мені змоги вислизнути. Крізь пронизливу хвилю болю я відчула його плоть. Напружене тіло ковзало по холодній підлозі. Його збуджене дихання і мій глухий стогін заповнили кімнату. Він надто грубий, через те мені важко зосередитись. Раптом рятівна приємна хвиля виштовхнула мене на поверхню. Крізь пронизливий біль прийшло задоволення. Сльози переповнили очі. Я не пам'ятаю, як усе скінчилось.

...Бачу освітлену майстерню. На постаменті — мармуровий Давид. Без сумніву, мистецтво збагачує духовно, і Мікеланджело зауважував: «Тільки необачні, нерозумні судження зв'язують красу з почуттям». Він, напевно, помилявся.

ТЕТЯНА,
м.Київ

загрожує перетворенням на сексуальну рабиню чоловіка. Насправді, чим активнішою і вимогливішою ви будете, тим краще він до вас ставитиметься. Ви станете його єдиною жінкою — і ніким іншим.

Чи добрі ви у ліжку?

Після заняття сексом, лежачи у ліжку під громоподібне хропіння партнера, чи замислювалися ви над сакраментальним запитанням: а чи задоволений він вами як коханкою?

Чи не спадало вам на думку, що він, можливо, давно втратив до вас інтерес і тепер секс для нього перетворився на звичку?

Чи збуджуєте ви його? Чи займаєтесь з ним любовними іграми? А може, він здебільшого залазить на вас і починає працювати, поки ви не досягнете слабкого оргазму, а потім відвалюється і засинає?

Коли ви востаннє займалися з ним чимось незвичайним, шокуючим або навіть, певною мірою, непристойним?

І ви насправді добрі у ліжку?

Найгірше, що жінкам буває важко зрозуміти, що ж насправді вкладає чоловік у поняття «добра у ліжку». Бо в них менше можливостей дістати хорошу сексуальну освіту.

В жіночих журналах друкуються доволі відверті статті про секс і сексуальну поведінку, але не часто — пояснення, як це робити.

Отже, щоб визначити, які ви у ліжку, вам необхідно насамперед позбавитися багатьох комплексів. Окрім того, майте на увазі, що ваш коханий може і не зізнатися, що ви його розчаровуєте.

Розповідає Емма, 26-річна домашня господарка, яка нещодавно розлучилася зі своїм чоловіком Джимі, 30-річним бухгалтером:

«Я завжди думала, що у нас нормальне статеве життя. Коли я вийшла за Джимі, я вже переспала з двома іншими чоловіками, але знала зовсім небагато про секс і, чесно кажучи, навіть добре не роздивилася чоловічий «інструмент». Фактично Джимі навчив мене всього, що я знаю, ось чому в тому, що трапилося, я вважаю винним переважно його.

Зазвичай ми кохалися двічі або тричі на тиждень чи коли йому хотілося. Зрозуміло, що після чотирьох років подружнього життя секс не збуджував нас так, як на початку, проте не думаю, що тут щось було негаразд. Починав Джимі з того, що збуджував мене, потім ми кохалися, він доводив мене до оргазму, як належить.

Коли я дізналася, що у нього зв'язок з секретаркою, я була ошелешена...

Врешті-решт він сказав, що я його більше не приваблюю фігурою і він вважає мене нудною в ліжку. Я казала, що навчуся, зроблю що-небудь, та він відповів, що вже запізно. Я так і не дізналась, що зі мною негаразд, і тепер боюсь мати зв'язок з іншими чоловіками: раптом усе буде погано, адже я негарна у ліжку».

Головна помилка Емми в тому, що вона вирішила: якщо Джимі вважає її непривабливою і нудною в ліжку, то воно так і є. З розповіді видно, що він і сам не був надто полум'яним коханцем, і значна частка вини саме на ньому. В той же час Емма дозволила інтимним стосункам перетворитися на звичайну повсякденну справу і всю ініціативу в ліжку переклала на чоловіка. Але ж це не значить, що не можна було виправити помилку. Емма готова була вчитися і якби вчасно зрозуміла, що відбувається, ніколи б не втратила чоловіка.

ГРЕХЕМ МАСТЕРТОН

(Далі буде)

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

ЯКА ВИ ЖІНКА?

ПЕРЕД ТИМ, як приступити до вивчення тонкощів еротичного мистецтва, варто визначити, наскільки ви вправні (чи невправні) у сексі, ваше ставлення до нього та до занять ним. Ось чому я склав лист опитування, відповідь на який допоможе скласти ваш сексуальний портрет, озброївши вас знаннями про те, що ви вмієте робити, що ні і чого слід навчитися.

Важливо, щоб ви відповідали на ці запитання швидко, не роздумуючи і гранично відверто. Допускається лише два варіанти відповідей: «ТАК» або «НІ».

1. Мене завжди лякає перспектива лягати у ліжко з новим коханцем?

2. Я люблю пеніс свого чоловіка?

3. Я завжди одержую задоволення від злягання?

4. Під час любощів я переживаю сильні романтичні почуття?

5. Я задоволена власним тілом?

6. Я інколи боюсь, що пеніс коханого не вміститься у моїй вагіні?

7. Мені подобається виявляти ініціативу в ліжку?

8. Інколи мені хочеться, щоб мій коханий був більш винахідливим?

9. Я одержую задоволення, беручи його прутня до рота?

10. Мені б хотілося мати пишніші груди?

11. Досить часто я не досягаю оргазму?

12. Я цілком переконана, що знаю всі найчутливіші зони свого коханого?

13. Я можу проковтнути його сперму?

14. Мені подобається уявляти, що мене беруть силоміць?

15. У мене витончена сексуальна фантазія?

16. Інколи мені здається, що без мужчини я б збожеволіла?

17. Якщо мій коханий зробить спробу оволодіти мною через анус, я чинитиму опір?

18. Я вважаю, що чоловік під час злягання перетворюється на тварину?

19. Мені подобається, коли мій коханий уважно розглядає мою вульву?

20. Я відчуваю насолоду, коли коханий цілує мою вульву?

21. Мені б хотілося зайнятися коханням на очах у всіх?

22. Я люблю, щоб у сексі домінував чоловік?

23. Мені б хотілося кохатися одночасно з двома чоловіками?

24. Я зберігаю вірність своєму коханому?

Поставте собі один бал за кожну з відповідей, якщо ви відповіли на 1 запитання — «ні», 2—5 — «так», 6 — «ні», 7—10 — «так», 11—13 — «ні», 14—16 — «так», 17—19 — «ні», 20—

Рене Маргітт. НАСИЛЬСТВО. 1934. Полотно, олія

СЕКСОНЧИК

М'ЯКЕ, НАЧЕ ПУХ

САМЕ ТАКИМ буде ваше обличчя, якщо після пробудження користуватиметеся кремом, рецепт якого запропонував 1910 року журнал «Жіночий світ»:

— змішайте у рівних частинах бобове борошно і свіжі молочні вершки, суміш яких треба збити з такою ж кількістю молока.

РОЗДЯГАЛЬНЯ

КОРИСНА ДРІБНИЧКА

«DEN», «dtex» — ви, напевне, звертали увагу на такі написи на упаковках, в яких продаються імпортні колготки. Варто запам'ятати, що вони, а також цифри, що стоять поряд, вказують на товщину прядива, з якого вироблені колготки.

Denier (den) та decitex (dtex) — загальноприйняті одиниці виміру цієї товщини. 5—10 den — дуже тонкі колготки, 15—20 — середні, 30—80 — цупкі чи дуже цупкі, приміром, з бавовною.

21 — «так», 22 — «ні», 23 — «так», 24 — «ні».

Середня кількість балів (10—15) говорить про те, що ви нормально сексуально орієнтована жінка, яка бажає вдосконалити власну еротичну техніку і вміння.

Більш висока кількість балів свідчить, що ви надзвичайно сексуальні, але незадоволені тим, що маєте нині. Ви готові піти на все, аби розширити свій сексуальний досвід. Ваш погляд на роль жінки у статевому коханні відзначається свободою і незалежністю. Ви бажаєте випробувати все і почуваєтеся нещасливою, бо позбавлені такої можливості. Ви достатньо вправні в ліжку, але могли б бути ще кращою.

Але ви не дуже засмучуйтеся, якщо наберете балів менше десяти. Це може означати і те, що ви вже цілком задоволені вашим сексуальним життям, — а якщо це так, слід лише радіти.

СУФЛЕРСЬКА БУДКА

ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ

НА ДУМКУ чоловіків, сексуальності жінці надають:
— чуттєві губи — так вважають 83% опитаних;
— повні груди — 80%;
— довгі ноги — 77%;
— тонка талія — 73%;
— великі очі — 71%;
— округлість стегон — 64%;
— спортивна статура — 53%;
— мигдалеподібний розріз очей — 51%;
— густе волосся — 49%;
— плечі з розвиненими м'язами — 43%;
— маленькі груди — 37%;
— великі пипки на грудях — 33%.

Якщо маєте бодай одну із зазначених рис — ви сексуально приваблива жінка, якщо ні — все одно на світі знайдеться немало чоловіків, для котрих найсексуальнішою здаватиметеся саме ви. Будьте певні!

Художник: Руслан Агирба

Рене Маргітт. ФІЛОСОФІЯ БУДУАРА. 1947. Полотно, олія

ПЕНіс-КЛУБ

ВОЛОДИМИР ПРУТ

ПОРШЕНЬ ВІЧНОСТІ

Стояли ми удвох з тобою,
І ТРЕТІЙ поміж нас стояв.
Отак стовбичили юрбою,
Аж доки ТРЕТІЙ той не впав.

Я так хотів ЙОГО підняти
(Та й ти цього хотіла теж).
Забігли ми тоді до хати.
Сказала ти:
— Спочинь, полеж!

Полежав я удвох з тобою.
І диво: ТОЙ підвівсь, еге ж!
Не знає, клятий, супокою,
Не знає сну, не віда меж!

Щаблями розкоші мчимо ми,
І ТОЙ веде нас у світи.
І тут лунають хмароломи,
Їх чуємо лиш я і ти.

То хто ж ВІН, хитрий
харцизяка:
Пірнає, виринає вмить,
Пускає то сльозу, собака,
То в лихоманці знай
тремтить?

Закони фізики складнющі,
Та ТРЕТІЙ їх не визнає.
Мов хижий вовк у темній
пущі,
ВІН раду сам собі дає.

Це потім парову машину
Придумав той дивак Уатт.
А ТРЕТІЙ працював до згину —
На сотні тисяч кіловатт.

До оксамитової штольні
Спускавсь, сміливець,
підіймавсь...
Мов у вулкановій безодні
Кахикав стиха і кохавсь.

Чому ж життя несправедливо
У соромітники давно
ЙОГО занести повеліло,
Немов зловмисника, лайно?

Усе, що бачите навколо,
Що сяє і життям буя,
Давно б до біса охололо,
Якби ЙОГО не пестив я.

От глянь-но: ворухнувсь,
валило,
Розчервонівсь, мов диво-мак!
(Бо вздрів вкотре своє
мірило!)
І враз підскочив, як козак!

СПОВІДЬ ВІКТОРА Х

Розділ VIII*

ОСТАННЯ ПРІРВА

СЕКСУАЛЬНИЙ інстинкт, примусово посаджений на голодний пайок, ніколи не загострюється. Як це не дивно, він, навпаки, поступово вгамовується, ніби завмирає. Усе, що я вичитав з медичної літератури, сформувало в мені переконання, що вимушене повне утримання від статевого життя загрожує моєму здоров'ю щонайгіршими наслідками, а тут нічого такого не помічалося, ще й навпаки — я нібито почав себе почувати у фізичному відношенні краще. Щось подібне відбувалося і з моїми розумовими здібностями, з'явився якийсь інтерес до мистецтва, звідкись взялося бажання вчитися... Дива! Не без того, щоб якась прочитана книжка, чи то побачена в галереї картина, а чи миготіння голих стегон на сцені в балеті не пробуджували в мені демонів спокуси знову. Але, не маючи собі поживи, вони мусили, побушувавши, поступово влягатися, полишаючи мою грішну плоть у супокої. Я все ще стійко цурався онанізму, хоча нічні полюції навідували мене досить часто, даруючи жадане полегшення і втіху. Зате вдень я мав досить часу і енергії, щоб зацікавитися технікою, зокрема, практичним застосуванням електрики, вчащати на публічні лекції, відвідувати гуртки і курси.

Десь після року мого перебування в Мілані в одному з листів батько повідомив, що його брат збанкрутував, втратив свої підприємства, так що нашим планам не судилося здійснитись. Я відписав батькові, що все одно залишаюся в Італії, бо хочу вивчитись на інженера, — і з головою поринув у студії. У двадцять сім років я одержав диплом інженера. Велика електротехнічна фірма зарахувала мене у свій штат на добре оплачувану посаду, і я не бачив ніяких розумних причин для повернення на батьківщину. Батько? Так він сам міг коли завгодно приїздити у Мілан і час від часу зустрічатися тут зі мною.

Я жив у повній тілесній чистоті цілих дванадцять років, з двадцяти до тридцяти двох. Спочатку вимушене утримання дошкуляло мені, але з часом я звик і викинув усіх жінок з голови. Від цього життя не здалося мені біднішим. Я здобув цікавий фах, стежив за літературою, мав з ким поговорити на будь-яку тему, оскільки освічених, інтелігентних людей в Мілані не бракувало. І здоров'я тепер мене менше турбувало, хоча я все ще не міг похвалитися станом своїх легенів і був таким само худим, та принаймні загроза туберкульозу, на котру вказували лікарі перед від'їздом з Росії, тепер відступила. Мої нічні спермовиверження також потроху вгамувалися: якщо спочатку без них не обходилось жодного тижня, то згодом зійшло до двох разів на місяць, а під тридцятий рік усталилася норма раз на три тижні, а коли й раз на місяць. Вони приходили як супровід снів про жіночі статеві органи; снилося, як правило, що я от-от мав оволодіти жінкою, але передчасна еякуляція зводила мій намір нанівець. Рідше траплялися сни про вдале злягання з жінкою, де мимовільна полюція співпадала із завершенням акту; але саме такі сни приносили мені найбільше насолоди. Бувало, що я просинався чомусь, не дочекавшись еякуляції. Тоді я силоміць заплющував очі і намагався повернути себе назад у той сон, щоб продовжити еротичне видіння, але це не завжди вдавалося. У таких випадках я мусив мати полюції наступної ночі, і вони завжди супроводжувались еротичними сновидіннями. Досить було начитатися перед сном чого-небудь порнографічного чи наближеного до нього, щоб порушити цей природний графік і мати полюції частіше, ніж звичайно. Всупереч тому, що пишуть медичні авторитети, мій досвід переконує, що чим частіше вдовольняти свій статевий інстинкт, тим більше зростають його вимоги. І навпаки — він поступово вгамовується і завмирає зовсім, коли не звертати уваги на його домагання. Це відкриття спочатку здивувало мене самого, але з часом я достеменно переконався, що так воно і є. Воно — як гроші: чим більше їх є, тим більше хочеться ще і ще. Чим частіше задовольняти свою природну потребу у фізичному контакті з жінкою, тим гостріше бажається мати його ще, аж до неприродної межі. Мої спілкування з революціонеровою нареченою Надею могли б служити найкращим доказом. Чим частішими і пристраснішими були наші безтямні ночі, тим гострішим і вимогливішим пожаданням спалахував я у короткі проміжки між ними і тим важче мені ставало наситити свою хіть. Розпалена уява вже не вдовольнялася ординарним зляганням, і тоді доводилося вишукувати усілякі витончення і збочення. І це не тільки в мене. Ніхто з чоловіків, з якими я мав нагоду поговорити на цю тему, не був винятком із загального правила.

Так само з власного досвіду знаю, що найпершою і найважчою перешкодою на шляху до свідомого утримування від сексу є розвинутість і активність уяви. Коли задурити її,

Фото: Сергій Сергєєв

* Закінчення. Початок див.: «Лель» №№ 1-6 за 1996 р., №1 за 1997 р.

Є ТАКИЙ «КУБОЧОК»!

Шановна Редакціє!
З почуттям, що його зрозуміти по-справжньому зможе хіба що такий самий, як я, аматор і збирач усіляких старожитностей, кваплюся сповістити вас і читачів ваших, що одне місце еротичної «Сповіді Віктора Х» (або ж Ікса) особливо гостро схвилювало мене і довело до стану, рівнозначного оргазмові, але не тілесному, а духовному, почуттєвому. Йдеться про той спогад з Вікторового раннього дитинства, де він частує сестричок своїх і приймачку низького походження Олю «чайком» з паперового ковпачка-кубочка від сірників. Сучасному читачеві важко навіть уявити собі, що б то таке могло бути, а в мене — є такий «кубочок»! О!
Ви не повірите, як це здорово і почуттєво ні на що не схоже: читати, наприклад, про тридцять Юдиних срібняків і водночас тримати в руці один такий срібний шекель, карбований за імператора Нерона чи там за царя Ірода! Так само діє на почуття будь-яка матеріальна дрібничка, названа у давньому тексті, коли бачиш її на власні очі. Отож — про мій раритет. Це справді цуп-

відвернувши від сексу тою чи іншою приманкою, справитися з фізичним потягом стає набагато легше. Саме тому невинні юнаки приборкують поклики своєї плоті легше за тих, що вже пізнали хоч раз жінку. Ці останні вже мають образ в уяві, надто конкретний і надто владний.

Ніде перший крок не важить так багато, як у статевій активності, котра в людей так щедро насичена елементами діяльності психічної.

Дванадцятиріччя тілесної чистоти (чи, конкретніш, — статевої абстиненції) було найщасливішим або принаймні найменш нещасливим періодом мого життя. Для повного щастя бракувало хіба що одруження, але обов'язково щоб щасливого, а це не так часто людям трапляється. Я був не від того, щоб одружитися. Не так для спокійного, гарантованого від усяких турбот і несподіванок сексу, як для того, щоб дати вихід своїм емоційним запотребуванням. Але ніяк не вдавалося знайти більш-менш підходящу кандидатуру. Аж нарешті, вже розмінявши четвертий десяток, я познайомився з молодою (двадцять сім років) італійкою, котра зуміла сподобатись мені і котрій я також, здається, противним не здавався. Дійшло у нас і до заручин. Лише з матеріальних міркувань ми не змогли відразу створити сім'ю, а далі події потекли у такому нещасливому напрямку, що мої надії на родинне щастя розбилися в друзки.

Анонім. 1885

Фірма послала мене у складі групи інших фахівців до Неаполя вивчити на місці можливість будівництва електростанції на базі використання енергії гірських річок тамтешніх околиць. Я доти ще ні разу не був у Неаполі, місті, в якому, після Мюнхена, Парижа та Берліна, індустрія різноманітних насолод розбудована чи не найкраще в Європі. Як новачка, мене найбільше вразила тут майже відкрита торгівля на ринку «живого товару» маленькими хлопчиками і дівчатками; за чим би ви не зайшли до приватної крамнички — вам обов'язково респектабельний з вигляду купець запропонує наприкінці подивитися ще на дівчинку років дванадцяти, десяти або й восьми. Вуличні торгівці перепиняли перехожих, пропонуючи, крім товару з-під поли, ще й влаштувати інтимну зустріч з хлоп'ятами. Навіть статечні родини цілком забезпечених міщан і дрібних крамарів, конторських службовців, кравців та інших ремісників також приторговували своїми малолітніми донечками. За помірковану ціну у двадцять, тридцять чи сорок франків вам дозволялося поніжитися, погратися з нею. Якщо вам кортіло позбавити її дівочої цноти, це коштувало більше — вже сотні або й тисячі франків, залежно від заможності родини-продавця. За грубі гроші таке задоволення часом можна було дістати і в сім'ях, що здавалися з усіх боків «комільфо». От, скажімо, в театрі ваш зір прикувала до себе красуня-дама, що в повному родинному гроні воссідає в окремій ложі. Перехопивши ваш ласий погляд, випадковий добродій-сусіда у кріслах партеру на вушко повідомляє, за скільки франків ця дама змогла б подарувати себе вам на ніч, і навіть береться влаштувати знайомство з нею. Ці неаполітанці на диво комерційні люди: вони заробляють у будь-який спосіб, котрий не зобов'язує працювати: праця як джерело прибутків їх чомусь не вабить.

Великий театр Сан-Карло мав при собі чималу балетну трупу, що діяла незалежно від оперної. Для своїх вистав з велелюдними масовими сценами, для хореографічних студій і класів вона сконцентрувала довкола себе кілька сотень хлопчиків і дівчаток, перетворившись автоматично на великий публічний дім, бордель.

Уже на другий чи третій день нашого перебування в Неаполі до мене у сквері Святого Карла підшився якийсь панок, в одну душу намовляючи мене подивитися «щось справді цікаве».

— Не бійтеся, я не дурю! — запевняв він. — Я шляхетна людина, io sono galantuomo, я покажу вам таке, чого ви ніде не побачите. Матимете доказ, що в Неаполі ви не марнували часу, буде про що розповісти друзям! Я поведу вас до одних людей — дуже пристойних, una famiglia onestissima, багаті і все як слід; у них є дві маленькі донечки, з якими можна собі побавитися, з голенькими: обнімати, гладити де завгодно, цілувати, тільки не спати, no-no-no, signor! Щоб переспати — треба буде окремо домовлятися з батьками. А дівчатка — як намальовані, одній п'ятнадцять рочків, а другій — усього дванадцять, і ціна не бозна-яка, усього за сорок франків. Що, не хочете?

Ну то гаразд, хай буде тридцять п'ять. Тридцять — їм, а п'ять — мої комісійні. То як?..

Вагання мої і острахи скапітулювали перед чисто туристським інтересом до місцевих звичаєвих цікавосток. Крім того, щось у цьому обіцяному переживанні підштрикнуло мою хтивість, і я, на своє нещастя, дозволив себе спокусити.

Пішли ми з цим паном на квартиру до батьків-комерсантів. На дверях у них красувалась табличка: «Синьйор такий-то, адвокат». Квартира і вмеблювання її свідчили про задовільний, якщо не дуже добрий, матеріальний стан. Атмосфера в сім'ї панувала невимушена, легенька. На переговори вийшла мати сімейства. Вона назвала значно вищу ціну: агент, мовляв, щось переплутав, — і потім покликала дочок. Їхні сяючі личка могли свідчити про що завгодно, крім страху перед чимось незвіданим чи новим для них. Це трохи втішило докірливий голос мого сумління.

Дівчатка наввиривки хвалилися багатством своїх пізнань і розповідали мені чимало цікавого з практики як чоловічого, так і жіночого одностатевого кохання в Неаполі, а останнього вони й самі заживали поміж собою та зі своїми подружками. Як пасивні споглядачки вони були присутні на спеціально влаштовуваних сеансах протиприродних копуляцій: жінки з псом, чоловіка з качкою (котрій він ще й перерізав ножем горло в хвилини екстазу), «пірамідальні» статеві акти за участю багатьох партнерів у різноманітних комбінаціях. Дівчатка вже фотографувалися для непристойних поштівок. Обидві вони мали однаковий смак до сексу, але, як не дивно, менша ще й перевершувала в цьому сестру: оргазми в неї переходили бурхливо, нагадуючи передсмертні корчі, супроводжуючись щедрими виливами секреторної рідини. Вона аж вмирала за непристойними фотографіями, розмовами і порнографічними текстами, а вже власні еротичні обдарування використовувала на повну котушку. Завжди, коли я приходив, її обличчя випромінювало непідробну радість. Зате, пам'ятаю, скільки горя і сліз завдав я їй, коли одного разу, для економії коштів, сказав, що сьогодні займуся самою тільки старшенькою. Понуривши очі в підлогу, вона опустилася в глибокий фотель, усією своєю поставою символізуючи глибокий смуток і відчай, а коли я, закінчивши свою справу, виходив із спальні, вона все ще сиділа у фотелі, з обличчям, перекошеним від досади, і аж трусилася зі злості. Зате наступного разу, коли я вирішив запросити тільки її саму, дівчинка не чула ніг під собою з радощів, аж затанцювала, небога!

Якось вона призналася:

— Коли при мені заходить розмова про мужчин, я не можу витерпіти; я біжу на кухню...

— Чому? — здивувався я.

— Як чому? Щоб заспокоїти себе... Пальчиком...

Оце так запізнався я з гріхом, котрому судилося стати моїм прокляттям.

Моє затруєння еротикою поглиблювалося з дня на день. Невдовзі я надибав ще кілька «добропорядних» сімей, у яких надавалися для розваг клієнтам дівчатка десяти, одинадцяти, дванадцяти і тринадцяти років, так само «незаймані», як і перші мої дві, і так само спроможні для першого знайомства запропонувати «фігуру 69» — у них була багата і барвиста термінологія, якраз до пари багатому і різноманітному арсеналові утіх. Від них я наслухався вдосталь про їхні гомосексуальні пристрасті, про еротичні сцени, наочними свідками яких їм траплялося бути, і т. ін. Але жодного разу я не мав нормального статевого акту з жодною з них.

Були там і цілком дорослі дівиці-відданиці з «порядних родин», котрих матері — напевне, для забезпечення їх кращим посагом — дозволяли клієнтам роздивлятись за плату голими. Повна свобода гарантувалась тільки рукам, часом допускалося «69», але найчастіше практикувалося тільки рукоблуддя і, як виняток, кунілінгус. Якось мені трапилася одна, що з нею можна було здійснювати сурогат зляганння, так званий коїтус між стегна. І за мого перебування в Неаполі, і пізніше ці дівчата усі одна за одною повискакували заміж за службовців, комерсантів, початкуючих лікарів, адвокатів.

Щасливі їхні наречені, переконавшись у «незайманості» своїх обранок, ні про що не здогадувались, либонь, до кінця віку свого, оскільки неаполітанські матерки провадять свій грішний бізнес зі щонайвищою обережністю. Неаполь — закрите місто. Тут ніхто не втручається в чужі справи, особливо в такі, що потребують якоїсь заслони, таємничості. Швидше навпаки, неаполітанці усі пов'язані між собою круговою сув'язю найзворушливішої солідарності у приховуванні чужих, як і своїх, таємниць і секретів. Ходили чутки про одну домогосподарку, котра тримала цілий гарем дівчат-підлітків. Як у Неаполі з хлопчиками — не скажу, не знаю. Не маючи жодних гомосексуальних схильностей, я не цікавився чоловічою проституцією зовсім.

Дізнався я також — на жаль, надто пізно, щоб встигнути скористатися цією інформацією, — про сім'ю, славну на все місто. Це були сестри Б...ліні, кілька молоденьких (від одинадцяти до дев'ятнадцяти років) сиріт, що успадкували чималий маєток і, користуючись з лібералізму опікунів, жили собі як хотіли. Усі як одна страшенно сексуальні, вони приймали добропорядних чоловіків і витворяли несусвітні речі у пошуках тілесної насолоди з ними. Навіть найменша, одинадцятилітня, і та до того вже розпустилася, що стала фізично

кий паперовий пакетик брудно-сірого кольору, тільки не круглої, як ото склянка чи чарочка, а первісно чотиригранної форми паралелепіпеда. В такі, сказати б, пуделка пакували тоді сірники — дюжини дві-три мало б уміститися, якщо тодішні сірники були не товщі за теперішні, — а зверху накладали таку ж паперову покришечку. І вона теж у мене є, хоча, здається, не париста цьому пакетикові, бо трішечки більша. Друкований напис на пакетику свідчить, що в ньому були сірники ФАБРИКИ Ф.Ф.САВИЧА и К.А.НЕХАЕВС... «-кого» чи «-кой» — можемо тільки здогадуватися, бо закінчення другого прізвища припало на бозна-коли й від чого утворену дірочку в пакетику (отже, «чаю» з нього не пилося). Під цим написом великими літерами стоїть рядочок малими: «Въ г.Новозыбкове». На протилежному, незадрукованому боці внизу, при самісінькому денці, — невеликий, приблизно двосантиметровий квадратик зберігає сліди якогось покриття оранжевого кольору. Очевидно, це була «тертушка», об яку черкали сірником, щоб запалити. Облущилась...
Запопав я цей

нездатною дійти до оргазму двічі з одним і тим самим партнером: щоразу їй потрібен був хтось новий, інакше повного задоволення не наставало.

А що ж з моєю нареченою? Мені було соромно за свою поведінку, і, не бажаючи брехати, я писав до неї скупо і стримано, прохолодно. Дівчині це боліло, вона відписувала так само небагатослівно і рідко. Але наша умова про те, що ми одружимось, як тільки я повернуся до Мілана, залишалася чинною.

Протримавшись простим збігом обставин тут, за кордоном, так довго у чистоті, я, завдяки випад-

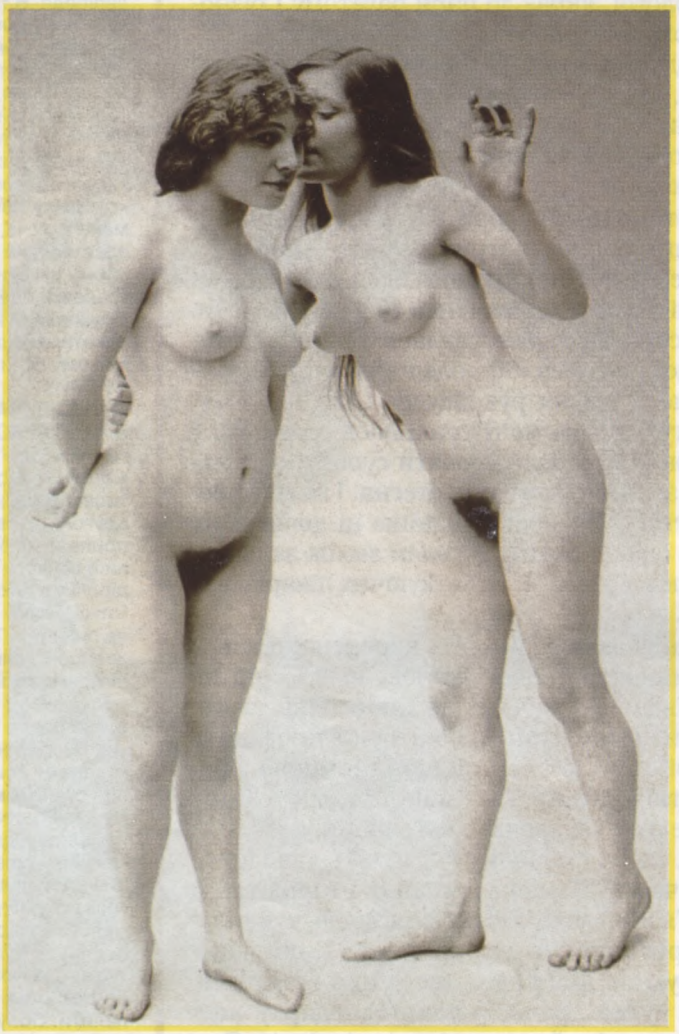

Анонім. 1900

кові, через це прокляте відрядження, зробився (чи, вірніше, знову став) розпусником, та й не просто, а збоченцем, ще й онаністом на додачу. Остання новонадбана звичка забирала усе більшої й більшої влади наді мною. Зміцнювали її на силі мої учащання до дівчаточок, котрі знали, як урізноманітнити цю насолоду в тисячу всіляких способів. Ті тонкощі, котрих вони мене навчили, не кожна й авторам медичних статей відома. Наприклад, доводили мене до ерекції і оргазму з еякуляцією всього-на-всього маніпулюючи ротом коло моїх сосків на грудях. Та дванадцятирічна італійка, що вперше застосувала це зі мною, казала, що сама додумалася до такого, побачивши колись гермафродита і вельми запалившись самою ідеєю гермафродитизму; їй навіть снилося, що вона зробилася сама гермафродиткою, і ці сни супроводжувались у неї бурхливим оргазмом.

Онаніст, мастурбатор... Самі ці слова здавалися мені огидними. Зробившись одним із таких, я, обтяжений цим гріхом, вже й не знав, чи ще маю моральне право на одруження. Однак з прочитаних колись популярних медичних брошур на цю тему я запам'ятав, що найкращими ліками від онанізму може бути унормоване статеве життя. Я вирішив завести собі відповідну партнерку і звільнитися з її допомогою від цієї напасті. Добрі люди познайомили мене з гарненькою танцюристкою з кордебалету театру Сан-Карло. Їй не було ще й двадцяти років. Та після витончених насолод, серед яких розкошував я в Неаполі, звичайне банальне злягання з жінкою здалося мені малоапетитною стравою, якоюсь ніби ні солоною, ні кислою.

Та не минуло й кількох годин після нього, як воно знов виринуло в пам'яті, тепер уже світлішим, приємнішим і солодшим в уяві, ніж навіть було насправді, в реальності. І таке збудження охопило мій організм, що не залишалось нічого іншого, як дати йому розрядку шляхом мастурбації. Подібне повторилося й після другої зустрічі з новою коханкою, і після третьої та четвертої... У розпачі я не знав, що з собою робити.

Та ось одна наша зустріч потішила мене більшою насолодою від злягання, ніж це звичайно бувало, та ще й тим, що після неї мені не довелося «накладати на себе руки». Через два дні ще раз вийшло так само. Я міг дозволити собі тихе зітхання полегкості; адже я, здається, намацав стежку до вилікування, котра могла б привести і до омріяного шлюбу з моєю нареченою. Але лиха доля не дрімала. Від своєї танцюристочки я підчепив добрячу порцію гонококів і захворів на гонорею. Неаполітанські лікарі — хай їх Господь судить! — очевидно, зробили не все, що їм веліло сумління і фаховий обов'язок, бо моя хвороба так і залишилася при мені, лише перейшовши з гострої у хронічну форму. Всі мої мрії про родинне щастя розвіялися на порох. Довелося ще раз перенести вже призначену дату одруження. Довелося попросити відпустку за станом здоров'я (у заяві я вказував бронхіт) і залишитися ще на деякий час у Неаполі.

Наречена не знала, що й думати. Після чергової відстрочки вона написала коротко, що вбачає у моїй поведінці приховане прагнення до розриву; якщо ж її підозри безпідставні, то вона просить дати «категоричну» відповідь і визначити нову, але вже остаточну і невідкладну дату, бо вона, моя наречена, так часто мусивши оголошувати все нові й нові дати, вже робиться завдяки мені посміховиськом в очах знайомих і рідних. Та ба! Як я міг назвати «остаточну і невідкладну» дату, не знаючи, коли моя гонорея зволить зі мною розпрощатися? Отож мені знов довелося писати ухильну відповідь, після чого наречена повідомила, що надає мені повну свободу дій, повертає мої листи і просить мене зробити це саме з її листами до мене, ось і по всьому. Це було ударом, жахливим ударом для мене. Життя зависло на волосинці.

І ось я нарешті повертаюсь до Мілана. На роботі якось пощастило, незважаючи на такий тривалий прогул, усе владнати, хоч і не без труднощів. Саме

«пощастило», бо Неаполь з'їв до нитки всі мої заощадження, і тепер доводилося розпочинати все спочатку на голому місці. І я вже сам став зовсім не той, яким був, від'їжджаючи в Неаполь. А що найгірше — зробився закоренілим онаністом. Десь аж через рік після повернення з Неаполя, коли остаточно зникли будь-які рештки гонококів в аналізах моїх уретральних виділень, я зважився на перші контакти з жінками. Тепер уже я не так страхався венеричної інфекції, навіть презервативів не вживав, вважаючи, що вони знижують насолоду, і обходився іншими застережними заходами (не зовсім достатніми, як виявилося згодом): я вибирав лише таких жінок, про яких з певністю можна сказати: «шльондра, але чиста». Досвід показав, що цей метод справді не дає стовідсоткових гарантій, бо я таки знову підчепив гонорею. Деякий час я оплачував постійну утриманку, але надовго мене не вистачило, і то не в матеріальному, а радше в моральному сенсі: я не витримував більш-менш тривалого спілкування з жінками цього сорту. Тим більше, що відтепер статевий акт уже не цікавив мене як такий — він перестав задовольняти мене сам по собі, а служив лише стимулом для наступної мастурбації. Справжнє статеве збудження наставало лише опісля, коли я на самоті згадував своє останнє злягання з жінкою, відтворюючи кожну найменшу деталь його на екрані пам'яті. Саме через це я старався перебути з жінкою за дня, щоб мати на прийдешню ніч свіжий матеріал для спогадів (оскільки давні, бліді і напівзатерті, втрачали для мене збуджуючу силу). Таким чином коїтус перетворювався для мене на свого роду фетиш, еротичний символ, необхідний для мастурбування: всього-на-всього засіб збудження чи стимулювання уяви, щось на зразок порнографічної картинки чи еротичного читання. Тільки отак, на відстані простору й часу, смакувала мені тепер жінка і володіння її тілом. Чим частіше я з ними сходився, тим частіше мастурбував, і навпаки.

Крім онанізму, нажив я собі ще дві інші пристрасті. Неаполь з його специфічним видом сексуальних послуг пристрастив мене до чару голенького дитячого тіла. Ніщо мене так не хвилювало, як пуп'янок між ніжками дівчинки раннього віку. Відтепер я взяв собі звичку блукати пішки по робітничих передмістях, де серед сміття й помий табунцями шастали бездоглядні діти, в надії вистежити рідкісний момент, коли якась юна Дульсинейка заголиться під час гри чи присяде за кущиком у своїй потребі.

У полюванні за маленькими дівчатками з надією підгледіти які-небудь їхні інтимні ділянки тіла я мав нагоду відкрити для себе чимало нового з побуту дітей нижчих прошарків суспільства. Це дає мені підставу для висновку, що робітничі діти, залишаючись на самоті, вдаються до небезневинних забав частіше, ніж хтось би міг собі подумати. Їм подобається бавитися зі статевими органами своїх однолітків. Раз я спостерігав, як хлопчик п'яти-шести років виконував за всіма правилами кунілінгус своїй ровесниці. Діялося це на березі моря, між човнами, витягнутими на пісок.

Іншою нездоровою пристрастю, набутою мною в Італії на той злощасний період мого життя, було щось схоже на ексгібіціонізм. Моя неапольська подружка-балетниця призналася якось, що для неї найвищою насолодою було підглядати за відвідувачами міських вуличних пісуарів. Слід зазначити, що в італійських містах вони часто так влаштовані, що перехожим зовсім не важко побачити вміст ширінок тих, хто ними користується.

— І з якого віку ти цим займаєшся? — запитав я.

— З дитинства, звичайно, з самого малечку.

Завдяки цій розмові я звернув увагу на те, чого легко міг і не помітити, а саме: що італійські дівчата, проходячи повз пісуар, не можуть стриматися, щоб не зиркнути крадькома на те, що тримає рукою відвідувач (коли він там є, звичайно). Для моєї уяви це виявилося доброю поживою. Відтоді, користуючись, треба чи й не треба, вуличним пісуаром, я завжди розташовувався так, щоб зацікавлені представниці слабкої статі були винагороджені за свою цікавість (з урахуванням особливостей конструкції італійських міських пісуарів це зовсім не важко). Я помітив, що чимало дівчат могло б подякувати мені за таку завбачливість. Літні ж жінки, навпаки, як правило, проходили собі мимо байдуже.

Найазартнішими підглядачками виявилися дівчатка-підлітки, між дванадцятьма і п'ятнадцятьма роками. Я ще помітив, що саме вони, підлітки, найактивніше цікавляться статевими членами самців деяких мавп (особливо бабуїнів) у зоопарках. Декотрі стоятимуть собі біля клітки годинами, не зводячи очей з червоного кінчика, в надії дочекатися й побачити його у всій красі, у повному вимірі. Вертаючись до пісуарів, завважу, що найбільше аматорок підглядання до них вербується з-поміж представниць нижчих верств суспільства. Більша, переконливо переважаюча частина дівчат з вищих класів, ідучи повз пісуар, рішуче відводять очі вбік. А дочки міської голоти, убого вбрані і не завжди повмивані, задивляються на чоловічі цноти з відвертим цинізмом, уповільнюють крок, підштовхують одна одну, оглядаються і з голосним реготом діляться враженнями. Дівчата з робітничих сімей, зодягнені простенько, але пристойно, вибирають слушний момент, зиркають скоса, крадькома, і, лише переконавшись, що ніхто їх не бачить, дозволяють собі надивлятися вволю. Часом вони йдуть для цього на хитрощі. Помітивши краєм ока, що тут є що побачити, вони проходять, не

«скарб» у своє посідання зовсім недавнечко, і то з досить екзотичного джерела. Наприкінці періоду застою тодішній голова Подільської райради Іван Салій безжально розправлявся зі старим Подолом, бо дореволюційний «житлофонд», який і робив з нашого Києва таке ностальгічне архітектурне диво, вигідніше було нищити, аніж зберігати, консервувати, морочитися з реставрацією. Будинки зносили цілими кварталами; робітники-шабашники зривали ломами старезні, висушені роками мостини підлог. А там... Яких тільки реліктових покидьків не наховали для небайдужих старовинні подільські підпілля (маю на увазі підпідлогові проміжки). Сірникових пуделечок, уже «справжніх», дерев'яних — чи, точніше, фанерних, — з наліпленою червоною етикеткою «ПАРОВАЯ ФАБРИКА ШВЕДСКИХЪ СПИЧЕКЪ» (існувала, правдоподібно, з 1888 року в будинку № 26 по Кирилівській вулиці, а власником значився ТОРГОВЫЙ ДОМЪ И.Ф.КУЗНЕЦОВЪ И К°) можна було назбирати безліч. Але це вже пізніший період. На той час наш Віктор Х

уповільнивши кроку, мимо, але раптом круто завертають, ніби згадавши про щось забуте, і протягом цього маневру вже насолоджуються детальнішим розглядом такої ласої приманки. Вони ж завмирають надовго біля вітрини протилежної крамнички, якщо в її шибці віддзеркалюється інтер'єр пісуара, і, вдаючи, що розглядають виставлені товари, надивляються на свій «крам». Я бачив, як зблискують їхні очиці, як бліднуть або, навпаки, рожевіють у них щоки, як розпливаються або тужавіють губи. Особливо гостро реагували вони саме на мій наструнчений, доведений до ерекції пеніс з оголеною голівкою. Одна, років чотирнадцяти, ледь не впала, ніби спіткнувшись об невидиму перепону. Вирівнявши крок, вона, однак, трохи в'язи собі не скрутила, не маючи сили одірвати погляду. Побачене так вразило її, що вона ледь не зойкнула вголос від здивування. Очі в неї зробилися якісь дикі, ліва долоня мимоволі сіпнулася до грудей, ніби вгамовуючи шалене биття серця.

Анонім. 1890

Коли таке робилося з ними, то зовсім не важко собі уявити, наскільки збуджував цей спорт мене самого. Повернувшись додому, я пригадував собі всі ці відображення емоцій на дитячих личках, і, звісна річ, закінчувалося все це онаністичним актом. Я ніби ставив себе на місце цих дівчаток і старався пережити те, що вони відчували, уздрівши мого члена.

Поголовно всі повії-італійки, з котрими я мав нагоду говорити на цю тему, одностайно погоджувалися, що і їм у дитинстві та ранній молодості чоловіки в процесі сечовиділення були джерелом гострого еротичного задоволення. Одна розповідала, що, вже вісімнадцятирічною, але ще незайманою, вона мала пристрасть підглядати з вікна своєї квартири на другому поверсі статеві члени у відвідувачів чоловічого вуличного пісуара. («Ото щастя було б, Господи, потримати в долонях цю мокреньку рибинку! Що за небесна насолода, мабуть, перебути з чоловіком у ліжку!»)

Усі без винятку жінки, з якими я розмовляв, у дитинстві гостро цікавилися статевим начинням їхніх ровесників-хлопчиків.

Мені й самому не раз доводилося бути свідком такого дитячого інтересу до геніталій протилежної статі.

Раз на курорті в Італії я спостерігав на морі, як літній купальник намилював собі члена, а зграйка маленьких дівчаток від десяти до дванадцяти років зачаїлася неподалік, пильно придивляючись до кожного його руху. Іншим разом, також на морі біля Генуї, бачив хлопчину років п'ятнадцяти-шістнадцяти з наструнченим членом у руці. Я думаю, що він саме займався онанізмом. У цей час років на два-три молодша за нього дівчинка, забувши, що треба дихати, прикипіла до нього поглядом з-поміж кущів, намагаючись якнайкраще роздивитися, що він там має. Помітивши раптом моє наближення, хлопець шубовснув у воду, а дівчинка крутнулась і хутко зникла за крутим поворотом скелястого берега.

А у Флоренції, відвідуючи галерею д'Уфіцці, я загаявся у порожній на ту хвилину Ніобійській залі. Коли це заходить до неї дівча років восьми, судячи з одягу — з нижчих класів, і впевнено крокує до лежачої скульптури Ніобіда. Сторожко озирнувшись і гадаючи, що вона тут сама (бо мене не видно було за статуями), вона заходилася мацати й гладити мармурового члена, а в кінці ще й нахилилася та лизнула його чи поцілувала. Я поворухнувся, вона почула і, не оглядаючись, вискочила із зали.

Усі проститутки, з якими я говорив, признавалися, що брали участь в еротичних пустощах і розвагах з хлопчиками вже з найніжнішого віку. Граючись у лікаря, наприклад, мали можливість, оглядаючи «пацієнта», застромити йому руку в штанці і «обстежити» на дотик його органи. Не кажучи вже про забавки в «тата й маму», котрі заходили в наслідуванні сімейних стосунків дорослих іноді аж надто далеко.

Ось історія однієї римлянки. На восьмому чи дев'ятому році вона пішла зі своїм хлопцем-однолітком у парк Боргезе, де вони знайшли собі надійну схованку з відвертим наміром звершити повний статевий акт; не так, як решта дітей, що тільки труться по зовнішніх перигеніталіях, а по-справжньому, з повним проникненням пеніса в піхву.

— Я хотіла цього, — казала вона, — щоб я вже була ніби жінка.

Але всі їхні старання нічого не дали. У хлопчика ерекція сталася, та все одно він не міг подолати опору плівки.

— Ото наморочилися, Господи Боже ти мій! Пихтіли й трудилися не менш як годину! Ну, хоч нічого у нас тоді і не вийшло, але задоволення мали обоє — море!

А друга, з Мілана, розказувала, що вона досі з приємністю згадує свої «походеньки» (та навіть більш ніж походеньки, бо з «полеженьками») з хлопцями-однолітками між десятим та тринадцятим роками життя. Найбільшої насолоди зазнає вона, згадуючи їхні пеніси, «хоч маленькі, та замашненькі, гарячі, такі гладесенькі на дотик, а тверді, мов залізні».

Завершуючи свою розповідь про підмічені мною особливості й специфічні подробиці з побуту італійських куртизанок, мушу додати ще таке: майже всі вони запевняли мене, що гомосексуальні стосунки подобаються їм більше, аніж злягання з чоловіками. Причому старші свідчать, що ця пошесть серед них особливо поширилася за останні роки. Деякі віддають перевагу тільки малим дівчаткам, дітям, тобто в буквальному сенсі слова займаються педерастією, тільки жіночою.

Мені скоро буде сорок років. Останні вісім чи дев'ять з них я прожив у еротичному запамороченні, як в тумані. Купаючись у тілесних насолодах, я водночас був глибоко нещасною людиною. Я змушений був відмовитися від жінки, котру щиро і чисто покохав, і зректися надії на сімейне щастя. З примхи низки несприятливих випадковостей, тиском обставин я був змушений до пустого, абсурдного способу життя, хоч від природи — тепер я в цьому твердо впевнений — був створений для статечного моногамного шлюбу. З самого малечку я найбільше боявся і вберігався двох нещасть: онанізму і венеричного захворювання. І обидва вони спостигли мене наприкінці життєвого шляху! Далі я став ще й здобиччю низьких і ганебних пристрастей, смішним збоченцем. Мій загальний фізичний стан, як тільки я від'їду від моря, відразу робиться нікудишнім. Нервова система розшарпана і виснажена вкрай: безсонні ночі, а як засну — кошмарні сновидіння, мої нерозлучні супутники. Навіть злягання з жінкою перетворилося в мене у щось не більше, як онаністичний фетиш. Я гидкий сам собі. Ніякої мети в житті у мене немає, я втратив будь-який інтерес до всього пристойного, людяного. Роботу свою я роблю, аби робити, і з кожним днем мені стає все важче зосередитись на ній хоча б достатньою мірою. Те, з чим я справлявся раніше між іншим, за іграшку, — тепер коштує мені майже неймовірних зусиль. Майбутнє, що лежить переді мною, оповивається все густішим та густішим мороком.

Батько помер чотири роки тому, через рік після нашої спільної мандрівки до Англії. Там його до глибини душі розчарувало теперішнє англійське повальне захоплення спортом і поправіння англійських так званих «радикалів». Після його смерті мені не лишилось ніякої спадщини: вся належна йому власність захрясла в іпотечних банках і пішла на дно під тягарем «другої закладної». Усе, що він заробляв, він сам і проживав, дотримуючись у побуті звичаїв, котрі ніяк не назвеш хоча б частково неегоїстичними.

За останні роки мені тільки двічі вдалося побувати в Росії. Від моїх очей не сховалося, що тепер уже і в Києві гендель цнотами неповнолітніх дівчаток-недоростків набрав майже такого поширення, як і в Неаполі. Хіба що проводиться він не так елегантно, оскільки до Києва не навідуються туристи з туго напханими гаманцями... «Пристойні» родини Києва не претендують на першість у цьому гендлеві.

Останнім часом я виїхав з Італії і замешкав у Іспанії, де знайшлася мені краще оплачувана робота. Країни можна міняти, але як ти зміниш стан душі? І я тепер залишаюся таким само песимістом щодо свого майбутнього, як і раніше, і набрид уже сам собі по саме годі. Думки про те, щоб накласти на себе руки, догнали і знайшли мене й тут, у новій країні, і навідуються до мене все частіш та частіш. Здоров'я мого тіла дедалі підупадає, чого не скажеш про його сексуальні апетити, а отже, і про мою улеглість перед онанізмом.

Ознайомившись з вашими науковими працями, я своїм обов'язком вважаю поповнити колекцію напризбираних вами фактів ще й окрушками з мого особистого життєвого досвіду. Мені здається, що дещо з поданої мною інформації не позбавлене психологічного інтересу в ваших очах. Так, наприклад, до небуденних явищ я б відніс інтенсивність мого сексуального життя в дитячому віці. Хоча навряд чи виділялося б воно якось особливою аномальністю, аби зіставити його з великою кількістю інших повних і відвертих сексуальних життєписів. Та ба! Люди соромляться розповідати про таке. Всупереч загальноприйнятій думці, діти, далебі, не відверті, а дуже затайливі, коли йдеться про певні речі. Я переконаний, що в дітей є значно більше такого, з чим треба ховатися від дорослих, ніж дорослі мають, щоб критися з тим перед дітьми. Крім того, дорослі забувають дуже багато чого зі своїх дитячих вражень. Гадаю, що не багато знайдеться людей, здатних відтворити свої ранні сексуальні враження з такою точністю і вичерпністю, як це роблю я, бо моя пам'ять відзначається особливою чіткістю до всього, що стосується сексу, — можливо, тому, що секс завжди вельми цікавив мене і мої думки завжди поверталися знову і знову до такого роду споминів. Я намагався бути якомога точнішим у своїх спогадах, і, може, саме ця обставина надасть моїй розповіді хоч якоїсь вартості. ♥

З англійської переклав
Юлій Шелест

уже підріс, і гріхи його стали тяжчими. Це в такій «кузнєцовській» сірниковій коробочці той відчайдушний однокашник його з київської Першої гімназії передавав на вулиці незнайомій гімназистці з сусідньої «фундуклеївки» (жіночої гімназії, заснованої київським генерал-губернатором Фундуклеєм) цидулку з нескромним запрошенням до гріха, що його було, як свідчить Віктор, доброприхильно прийнято адресаткою. Одну таку коробочку я й собі взяв, але збереглася вона набагато гірше, ніж отой старіший і рідкісніший пакетик-кубочок.

Таким чином, я — чи не єдиний на ввесь світ власник унікального філуменістичного раритету, описаного, ба навіть задіяного, в еротичних перипетіях раннього дитинства нашого земляка Віктора Х, нині автора відомого у багатьох країнах світу бестселера. Налітайте, панове колекціонери! Краєзнавців та музейників з міста Новозибкова, що на Брянщині, прошу марно не турбуватися: об доларах річ іде, рублів не колекціоную.

Б.Т.

(Адреса і прізвище автора відомі редакції)

ЛЕЛЬ

ВЕЧОРНИЦІ

Нову рубрику ми довірили відкрити Н.Т.Баліусу, нашому новому авторові.
Відомостей про нього практично немає. Є принесені ним візитна картка і графічний портрет — але між ними помічено певну невідповідність.
Приміром, ми усією редакцією шукали, але так і не знайшли на портреті «чорного вуса».
Та є в його характері щось близьке і дороге нашому «Лелеві», а в його творах — те, що робить будь-які вечорниці веселими.
Тож яка різниця, хто він, цей Н.Т.Баліус?

ВІЗИТНА КАРТКА

Народився Баліус —
То було як землетрус.
Бо моторний дуже хлопець,
А до того ж — чорний вус.
Ледь навчився розмовлять —
І одраз вірші складать,
Усілякі побрехеньки
Сороміцько римувать.

Фото: © Ігор Матвієнко

СІМЕЙНІ СИТУАЦІЇ

ОБМАННА ОБІЦЯНКА
Оптимістична оказія

Обіцяв Омелько Одарці озимину орати. Орав-орав, орав-орав, — оборав окрайок.

Опівдні обрид Омелькові оцей огидний обов'язок. Очманів Омелько, орючи, охляв... Осів окрай озимини одпочити, оговтатись, освіжитись.

Основа одпочинку — оковита, оселедець, огірки. Одужав одненьку — осоловіли оченята. Озирнувся — ондечки Одарка околицею... Отака оказія!

Осоромився Омелько, облаяний Одаркою.

ПОРАЗКА ПЕТРА
Пригодницька повість

Пообіцяв Петро Палажці працювати по понеділках. Працював-працював — притомився. Подумав попоїсти, попити. Присів під парканом, поліз по пляшку, паляницю, помідори, поросятко підсмажене. Прийняв півпляшечки, помідорчика проковтнув. Подивився — полем простує Палажка — принесла пропасниця.

Після подібної пригоди Петро постійно працює по понеділках.

СПАПЛЮЖЕНИЙ СТЕПАН
Соціальна сатира

Середа. Степанида сказала Степанові снопи складати. Складав Степан снопи, складав... Сонце, спека, спрага... Спітнів Степан, стомився. Сів собі, спочиває, снідає: самогон, свіже сало смажене. Сьорбнув скляночку, смакує, сміється...

Сп'янів Степан, співанки співає. Схаменувся — Степанида спішить, степом суне!

— Стривай, Степане!

Сердита — страх! Справжня сатана! Струсонула Степана, стукнула, скуйовдила, скубонула, скрутила, сплюнула. Соромно стало Степанові, сумно...

ТАРАС ТА ТЕТЯНА
Тритижнева трагедія

Турнула Тетяна Тараса терен терти.

Третій тиждень триває — тре Тарас терен, тре. Такий тягар! Такий титанічний труд! Треба такеє терпіти? Тихенько тріснув Тарас «Тройного» та тюлечку, тюлечку...

Тут-таки Тетяна теліпається.

— Ти, тюхтій! Тобі тільки тарганів тренувати та теревенькати!

Тусала Тараса, тусала, тюкала, трусила, тицькала... Та Тарас теє терпить. Такий-то телепень! Така трагедія! Тьху!!!

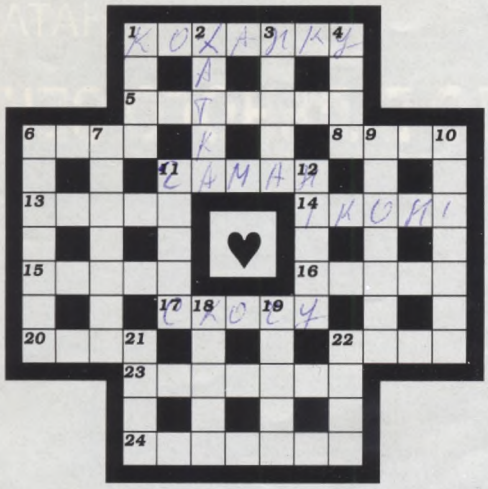

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

1. Двох дівчат повів до лісу.
В лісі до світання
То з одною, то з другою
Мав собі ...

5. — Нащо тичеш ти мені
Яйця осоружні?
— А ти глянь, які вони
І міцні, й...

6. Не кажіть мені, дівчата,
Про того кацапа.
Краще заміж я піду
За старого ...

8. А у нашого Івана
На усе село біда,
Бо у нього жінка — хвойда,
Хоч погана та ...

11. Не ходи до мене, Грицю,
Бо до мене ходить пан.
Дуже він цабе велике
Й має напханий ...

13. Соловей співа вночі,
І собака гавка.
А у мене під вікном
Порипує ...

14. Най тебе й на тому світі
Не минуть прокльони.
Ти ж бо мені присягався
На святі ...

15. Так колись мене навчав
Симпатичний зайда:
— Не кажи, що ти байстрюк,
А кажи, що ...

16. Ходить до моєї жінки
Наш сусід — старий дідок.
Роздеру йому ширінку,
Відірву йому...

17. Я не зраджую Олени,
А як сильно схочу,
Побіжу мерщій у поле
І у гречку ...

20. — Та не пив я ні граминки, —
Виправдовувавсь Тарас.
— Не моя провина в тому,
Що міцний у кума ...

22. Ми з Романом коло річки
Слухали зозулю.
А по тому обнялися
Та й пішли у ...

23. Мій коханий — хлопець гарний,
Зріст, неначе в велетня.
Та ніхто іще не бачив
Отакого ...

24. Цілу ніч на все село
Гавкали собаки.
Всім спаскудили любов,
Клятії ...

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Я ішов собі додому.
Щось у штанях хлюпа.
Роздививсь, — а то лайна
Здоровенна ...

2. Якось ми гуляли в полі.
Я й кажу до Гнатка:
— Бач копицю? З неї буде
Нам гарненька ...

3. Мене втішити Олена
Зовсім неспроміжна,
Хоча з виду дівчинонька
І пухка, і ...

4. Третій тиждень на селі
Не вщухає гамір,
Бо Микола геть звалив
Своїм прутнем ...

6. Золоту обручку дав
Галі в подарунок,
А вона мені за це —
Одненький ...

7. А у старости дочка —
Гарненька Гафійка.
У свої п'ятнадцять літ —
Маленька ...

9. Всі порядні люди сплять,
А я біля гаю
Цілу ніч свою кохану
Галю ...

10. — Куди дивишся, Іван?
— У гай понад річкою.
— Он, дивись, іде Степан
З твоєю ...

11. Закордон на прутня каже
Дуже грубо: фалос.
Як почули те дівки,
То зчинили ...

12. Ох, люблю тебе, Олено,
Як лежиш у ліжку.
Та кохатиму сильніш,
Як піднімеш ...

18. Ти облиш мене, Миколо,
Й наближатися не смій.
Ти ж дістав мені до серця,
Наче ти якийсь ...

19. Уночі не спить Оксана,
А причина ось яка:
Чоловік приходить вранці
І п'яніший за ...

21. Кум прийшов до мене вчора
І розсівся, наче віл.
Я до нього пригортаюсь,
А він дивиться на ...

22. Звідкіля ото взялись
Клятії комахи,
Що накинулись на мене,
Як на Бульбу ...?

ГОЛОС ЗАМОРСЬКОГО ГОСТЯ

***

На Тибете ходят йети
И хотят кого-то ети...

Очевидно, эти йети
Все наивные, как дети, —

Ну кого ж там можно ети
На Тибете, на хребете?!

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:
1. Кохання. 5. Потужні. 6. Цапа. 8. Руда. 11. Гаман. 13. Лавка. 14. Ікони. 15. Найда. 16. Кілок. 17. Скочу. 20. Квас. 22. Люлю. 23. Телення. 24. Лайдаки.

ПО ВЕРТИКАЛІ:
1. Купа. 2. Хатка. 3. Ніжна. 4. Явір. 6. Цілунок. 7. Повійка. 9. Умовляю. 10. Аничкою. 11. Галас. 12. Ніжку. 18. Колій. 19. Чіпка. 21. Стіл. 22. Ляхи.

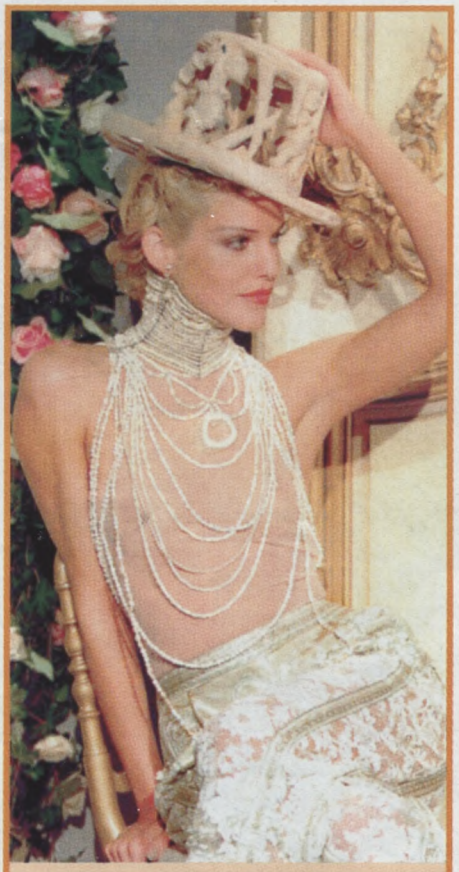

НОВИНИ СІЛЬСЬКОЇ МОДИ

На завершення вечорниць доярка Марія Простопчук продемонструвала подругам власноруч пошиту блузку і привезений з Конотопа капелюшок, який подарував їй на День Ангела механізатор широкого профілю Степан Середенко.

Фото: Paris Match

ХАЙКИ

Нащо дратуєш мене,
Що не даси мені поцьки?
Я ж бо без неї помру.

Пестила я уві сні
Сильного красеня-прутня...
Нащо то ранок настав?..

Пестив я груди її,
М'яв у долонях сідниці.
Чом не прокинувся ти?

Я кожну ніч уві сні
Бачу то груди, то поцьку.
Що це там вигадав Фрейд?

Он під листочком зеленим
Хрущик гвалтує хрущиху, —
Гарне маленьке кохання.

Пристрасно-ніжні вуста
Грають на прутневій флейті.
О, не кінчайся, ноктюрн!

Ніжно, як келих з вином,
Ніс мене, голую, в ліжко.
Та по дорозі розплескав.

Художник: Сергій Грушко

НАТАЛЯ

ДО ВІЛЬНОГО СЕКСУ

ТАК УЖЕ сталося, що вже на початку розмови з'ясувалося: Наталя Могилевська не носить спідньої білизни. Тільки не подумайте, борони Боже, чого! Сиділи ми у літньому кафе, попиваючи каву (точніше, каву попивав лише я, Наталю за цим напоєм бачити поки що не доводилося). Зізнаюсь, я був не проти попорпатися в «чужій білизні». І віднайти щось таке, чого нікому не вдавалося. Та — лихо мені! Лихо!

— Я з дитинства так звикла. Навіть коли холодно, сплю без білизни. Тому віддаю перевагу нудистським пляжам, мені подобається почувати себе дитям природи.

— МОЖЕ, ДИТЯМ ПОРОКУ?

— Ні! Дитям природи, кохання — будь ласка. Але — не пороку!

— ЯК ТИ СТАВИШСЯ ДО ВІЛЬНОГО СЕКСУ?

— Я вважаю, що люди живуть сантиментами, всі хочуть кохати і бути коханими. Абсолютно всі бажають, щоб їх розуміли. Всі цього прагнуть і шукають. Я думаю, все залежить від людини. Є такі, що від природи так поводяться, — сьогодні безліч незайманок, які чекають на одного і єдиного чоловіка. Але є також багато розбещених дівиць. Це — життя, це — нормально. В будь-якому разі кожна жінка і кожен чоловік шукають свою половинку — але як її знайти? Я — не знаю. Але бажаю всім, щоб вона знайшлася! Я особисто до вільного сексу ставлюся швидше негативно. Хоча і не засуджую. Не суди і не судимий будеш. Кожен має жити у відповідності зі своєю системою цінностей.

— ДІВЧИНА, ЩО ПЕРШОГО Ж ВЕЧОРА ЛЯГАЄ У ЛІЖКО, ПОСПІШАЄ?

— Так, поспішає. Поясню, чому. Їй не буде з цією людиною добре, оскільки лише духовний зв'язок дає справжню насолоду. Народитися першого вечора, думаю, він не може, це надто складно. Якщо дівчина шукає насолоди виключно заради самозабуття, то це — нормально. Але це не справжня насолода! Окрім того, загроза венеричних захворювань і таке інше. Краще почекати.

— СТАЄ МОДНИМ УНІСЕКС...

— Ну, ним захоплюються люди з багатою уявою, творчою. Не знаю, може, це пошук чогось. Якщо йдеться про художника, я можу виправдати — він хоче побачити, як це. Якщо музикант — він хоче, мабуть, почути, як це. Дай Бог, щоб вони робили це щиро! І знову повторюсь: я нічого не засуджую, а намагаюсь лише зрозуміти. Яким чином це торкнеться мене, не знаю. Досі обминало.

МОГИЛЕВСЬКА:

СТАВЛЮСЯ НЕГАТИВНО

— ЧУТКИ ПРО ТВІЙ ПОТЯГ ДО ДІВЧАТ...

— Що б я зараз не сказала, хтось заперечить: не вірю. В будь-якому разі! Тож нема сенсу і відповідати. Нехай це залишиться поживою для уяви. Що б не казали, головне — аби прізвище вимовляли правильно! Потім, ти знаєш, про це говорити вже не модно. Серйозно — про секс, про особисте життя — не модно! Сьогодні модне таке поняття, як сім'я!

— ПОКИ ЩО ЦЕ МОДНО ЛИШЕ Т А М...

— І для мене *(сміється)*. Я вже не кажу, що вигідно. Навіщо бути нещирим і уникати того, що справжнє? Адже я така сама людина, як усі інші! Я теж хочу мати сім'ю, бути коханою! Серйозно!

— НАТАЛЯ — ЗА ЩИРЕ КОХАННЯ?

— Так. Треба любити батьківщину, батьків, чоловіка, жінку, подругу, тварину. Любов, кохання — прекрасне почуття! На ньому світ будується, на мою думку.

Наталя говорить багато і охоче. Я охоче слухаю. А ось розшифровую плівки з такими розмовами неохоче. Працювати не люблю. Тому, спіймавши, на мою думку, красивий момент, інтерв'ю вирішив завершити. Запитання є? Нема. А якщо і є, я їх все одно не чую! Чао!

Ю.ВІРНІСТЬ

P.S. Через деякий час після цього інтерв'ю до нас дійшли чутки про те, що Наталія стала активним борцем проти СНІДу. Самі розумієте, довелося зустрітися зі співачкою знову.

— Це не чутки, це — правда. За підтримки Міністерства охорони здоров'я і особливо заступника міністра Богатирьової Раїси Василівни ми намагаємось провести акцію «За безпечний секс». Адже скільки молодих людей страждають від жахливих речей (СНІД, аборти, венеричні захворювання)! Мене це дуже хвилює, і я вважаю поганим те, що в школі немає предмета, який би розповідав про техніку безпеки в інтимних стосунках. Погано також, що навіть чимало дорослих людей не знають про деякі хвороби та їх наслідки. Тому ми хочемо організувати серію концертів по Україні із завершальною акцією у Києві, в якій візьмуть участь естрадні зірки, та серію виступів у пресі венерологів, сексопатологів тощо. Я хочу привернути увагу суспільства до цієї проблеми!

Не знаю, що там із суспільством, але нашу увагу (я маю на увазі «Лель») Наталка вже привернула. ♥

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

Натрапила коса на камінь

Три пастухи стояли біля дороги і балакали про своє. Повз них йшла баба. От один хлопець, Василь, захотів з неї посміятися та й питає її:

— Тітко, а, тітко, що в тебе, здоровий семен?

— Який Семен? Семен тепер відставлений, а приставлений отець Василь, щоб була п...а красивіша.

Василь почервонів, і більше йому не було чого сказати. А товариші його стали сміятися.

— А що, малий, нарвався? Наскочила коса на камінь — тепер не будеш більше чіпати бабів.

Причепився як смола

В саду дівчина жартувала з парубком і помітила, що щось одстовбурчилось у нього в штанях; на око вона здогадалась, що в нього великий х... Їй захотілося покуштувати, а парубок, дурень, не здогадався у неї попросити. Вона ждала, ждала — нічого не виходить, а далі зі сміхом і каже:

— У тебе великий — гу-гу-гу!

Парубок і собі посміхається, а все-таки не здогадується, чого їй треба. А вона знову:

— Гу-гу-гу, та не дам тобі, гу-гу-гу, та не дам тобі!

Парубок і після цих слів постидався заголити її і вимахати, а тільки почервонів і питає, наче не здогадується:

— Чого не даси, чого ти не даси?

— Та на вже, на, пристане як смола, і не відв'яжешся від тебе!

Лягла і задибляється. Тоді вже наш парубок схаменувся. Вийняв х... і почав її мусолити.

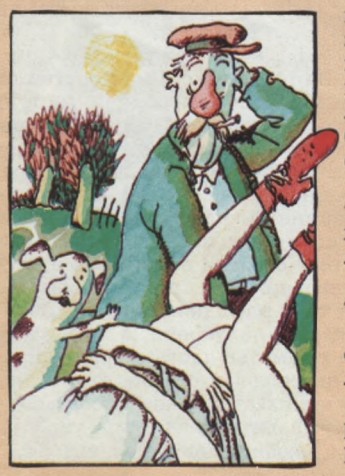

Нездогадливий парубок

Один парубок пішов з дівчиною в лісок. Дорогою вони шуткували, одне одного щипали, лоскотали і балакали про що попало. У дівки зачухався семен, далі більше: розгорілася шмонка, що терпіти далі не можна. У парубка також стояв на зводі, але він не знав, що дівка до цього охоча і що вона так здорово бажає х...; йде собі і не здогадується. А дівчина ждала, ждала, поки в неї попросить, і в неї терпець урвався. А далі вона стала сама натякать:

— Ти, Іване, як не проси, не дам, їй же Богу, не дам.

Парубок дивиться, що вона сама набивається, став коло неї ближче отираться і натякать щодо «Господи помилуй». Вона тоді й каже:

— Та який же ти, Іване, безсоромник; пристане як смола, від тебе не відхрестишся і не відмолишся. Та на вже, на!

Лягла і задибилась, а він на неї...

Як хлопець дівчину гвалтував

На суді розглядали справу, як один хлопець згвалтував дівчину. Вона покликала одного мужика у свідки. Жалобщицю допитали, вона розповіла, як хлопець її гвалтував. Потім допитали винного. Він показав, що він би з нею діла не мав, якби вона сама не погодилась.

— Бо я, — каже, — з нею тільки пошуткував, як всякий хлопець з дівчиною, а вона сама лягла і ноги розкарячила.

Визвали свідка. Прокурор питає його:

— Ну, що ж ви знаєте по цій справі, розкажіть усе, що бачили.

— Та що я бачив, пане прокуроре? Йшов я ввечері з поля городами додому, бачив, що в садочку неподалечку від мене лежав хлопець на дівчині. Видно було, що він на ній лежав і сракою кивав, а чи було в них діло, того вже не знаю.

— А ти ж добре знаєш, що лежав саме цей хлопець на оцій дівчині?

— А хтозна, я до цього не придивлявся і, як побачив їх, мерщій звернув убік, щоб не заважати, бо хлопець і так злякався, хотів уже тікати, а вона його не пустила, за поперек придержала.

Справу постановили залишити без наслідків.

Замовляння

В однієї баби кури здорово дохли.

Прийшов до неї сват, вона і пожалілась йому:

— От горе, сваточку, що його робить? Усі кури повиздихали; чи воно чума на них напала, чи повітря таке? А може, через те, що в Земляниках нову церкву вистроїли, схоже, заложили її на курячих головах?

— Та, може, й так, свахо, тільки це пусте, це прямо таки так — на них мор напав. Оце якби у нашому селі построїли церкву і заложили її на курячих головах, тоді б так, а як у чужому селі, то нас не обходить. У Земляниках усі кури повиздихають, а наших не троне.

— А ви, сваточку, не знаєте, чим допомогти, може, піти до баби Усті, щоб вона заговорила від напасті?

— Та чим же вона допоможе? Я краще средство знаю, тільки соромно ним лікувати.

— Чого там соромно, наче ми чужі, чи що? Будь ласка, сваточку, заговоріть, щоб кури не дохли.

— Та вже, мабуть, сваху треба уважити, якщо не постісняєтесь.

— Та що ви там вигадуєте, ми люди свої, чого нам стіснятися?

— Ну от що, свахо, становись на поріг, а я сяду в сінях.

Сваха покірно зробила, як він сказав. А сват став у сінях і каже:

— Ну, тепер, свахо, піднімай спідницю.

Вона задибилась і стоїть. Сват виймає свого дрюка і каже:

— Ну, стійте же, свахо, і не рухайтесь, я три рази обведу своїм кругом твоєї марфутки і буду примовляти.

Вона стоїть, не рухається. Сват підійшов і водить своїм дурнем, як є, по її нижніх губах, а сам примовляє:

— Сват свасі не попадає, щоб кури не пропадали, сват свасі не попадає, щоб кури не пропадали.

А в свахи як загорілась марфутка, засвербів секель, вона тоді й каже:

— Попади, попади, сваточку, нехай хоч усі повиздихають!

А сват того і чекав, засупонив їй по саме нікуди.

Як чоловік забув гукати

Один мужик рубав дрова і за кожним махом сокири гукав:

— Гу-гу-гу, гху, гху.

Жінка стояла коло нього і прислухалась.

А далі питає його:

— Чого ти, чоловіче, гукаєш?

— Та це я для того, щоб глибше лізла сокира.

Жінка дочекалась ночі, постелила постіль і лежить, жде чоловіка. Чоловік прийшов знадвору, роздягся і собі ліг коло неї. Трохи згодом став до неї лащитися — потихеньку, помаленьку і забрався на неї, і став нахитувать. Вона передвигала, передвигала ногами, а далі й каже:

— Чоловіче, що ж ти не гукаєш?

— Нащо?

— Та щоб глибше ліз. ♥

Малюнки: Олександр Міхнушев

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Франсуа Буше (1703-1770). ГЕРКУЛЕС І ОМФАЛА. Початок 1730-х років. Полотно, олія. Державний музей образотворчого мистецтва ім. О.С.Пушкіна

Бензоні Жульєт

МАРІАННА

Він узяв її руку і ніжно поцілував. Спочатку руку, потім плече, оголивши його. Під його пестощами Маріанна затремтіла. Вона закрила очі, підкорившись несподіваному щастю. Ні за що у світі вона не відштовхне його. Шампанське збуджувало кров, паморочило голову. Шарль — це її мрія. Їй зовсім не хотілося опам'ятатися, не хотілося говорити, — їй прагнулося слухати власне тіло, яке раптом почало відгукуватись на дотики, що змушували жадати більшого, ніж поцілунки. Коли його рука ковзнула на її талію і коли він ніжно опустив її на подушки маленького шезлонга, вона глибоко зітхнула, відкрила очі, щоб побачити обличчя Шарля, і тієї ж миті закрила їх, коли їхні губи зустрілися. Він поцілував її ніжно, не нахабно, радше пестячи її губи, поволі пробуджуючи в дівчині чуттєвість. Її серце гупало так, що, здавалося, груди розірвуться, і, задихаючись, вона чекала нових і нових поцілунків і пестощів.

— Ти хочеш належати мені? Ти хочеш? Скажи...

Порухом вій вона відповіла «так» і міцно обійняла його за шию, аби бути ще ближче.

— Тут надто світло, — прошепотіла вона.

— Ходімо!

Притискаючи до себе, він підняв її, повів до маленької кімнати, оббитої блакитною тканиною... Побачивши ліжко, Маріанна інстинктивно позадкувала, але Шарль припав до неї таким гарячим поцілунком, що вона майже втратила свідомість у його обіймах. Потім, сівши на пуф біля каміна, він узяв її на коліна, наче дитину. Розстібаючи гачки прекрасної рожевої сукні, він шепотів їй італійською мовою милі та ніжні слова кохання, вкриваючи поцілунками її плечі, пестив груди, вивільняючи з мережива тонкої сорочки. Рухи його були сповнені такої обережності, а слова — такої ніжності, що Маріанна забула про будь-яку невинність заради бажання і насолоди слухати, як він безкінечно говорить про її красу. Вона була гола і тремтіла, коли він поклав її у ліжко, залишивши на кілька миттєвостей у теплі духмяних простирадел, щоби потім з'єднатися у пориві кохання...

Переклад з французької

Беранже П'єр Жан

(1780—1857)

Відомий французький поет-демократ. Складав популярні вірші-пісні на різні теми сучасної йому дійсності, в тім числі й такі, що оспівували радощі життя та кохання. Ось один з таких віршів.

ВЕСНА І ОСІНЬ

Дві пори року важать дуже
Для тих, хто радісний весь вік:
Весна дарує людям ружі,
А осінь — виноградний сік.
Дні йдуть ритмічною ходою,
Під осінь довшаючи знов.
Прощай, хмільне вино, — весною,
А восени — прощай, любов!

Мішав би я вино з любов'ю
Для повнокровного життя,
Та шкодять, нібито, здоров'ю
Не в міру любощі й пиття.
Здоровий глузд керує мною,
Тому я жити так готов:
Прощай, хмільне вино, — весною,
А восени — прощай любов!

Так до Розетти залицяння
Розпочалося навесні.
Але її вередування
Набридло зрештою мені.
Щоб відплатити їй з лихвою,
Я враз до неї охолов.
Прощай, хмільне вино, — весною,
А восени — прощай любов!

Аделю з ближнього кварталу
Півроку зводив я з ума.
«Прощай», — вона мені сказала,
Та навесні прийшла сама.
Під виноградною лозою
Я гарну відповідь знайшов:
Прощай, хмільне вино, — весною,
А восени — прощай любов!

Та є на світі чародійка,
Яка спроможна без вина
Сп'янити добре парубійка,
Віддаючись йому сповна.
Вона й мені не дасть спокою
Для зрушення моїх основ:
Тоді вина нап'юсь весною,
А восени знайду любов.

З французької переклав
Всеволод Ткаченко

Леон Бакст. Проект костюма до балету Миколи Черепніна «Нарцис» . 1911. Папір, акварель

Бердяєв Микола

(1874—1948)

Релігійний філософ, публіцист. Народився в Києві. Навчався у місцевому кадетському корпусі, 1894 р. вступив на природничий факультет Київського університету, через рік перейшов на юридичний. Перша книга побачила світ 1900 року — «Суб'єктивізм та індивідуалізм у суспільній філософії». Дуже важливу роль у творчому розвитку Бердяєва відіграли його книги «Філософія свободи» (1911) та «Смисл творчості» (1916). 1922 року був висланий з Росії. Автор цілого ряду монографій, що мали помітний вплив на розвиток європейської філософської думки. Помер за робочим столом, працюючи над книгою «Царство Духу і Царство Кесаря».

МЕТАФІЗИКА СТАТІ ТА КОХАННЯ

(Уривок)

Бути Данте — це високе призначення, та не менш високе призначення бути Беатріче; Беатріче дорівнює Данте за величчю свого призначення у світі, вона необхідна не менше, ніж Данте, для верховної мети світового життя. Сила жіночості відігравала величезну, не завжди видиму, часто таємничу роль у світовій історії. Без містичного потягу до жінки, без закоханості у Вічну Жіночість мужчина нічого не створив би в історії світу, не було б світової культури; те, що не має статі, завжди безсиле і бездарне. Мужчина завжди творив в ім'я Прекрасної Дами. Але Прекрасна Дама, Вічна Жіночість не може залишатися абстрактною ідеєю, вона неминуче набуває конкретних і чуттєвих форм. Без начала жіночості життя перетворилося б на суху абстракцію, на кістяк, на бездушний механізм.

Переклад з російської

Бертон Гі

ІСТОРІЯ КОХАННЯ В ІСТОРІЇ ФРАНЦІЇ

30 січня 1858 року, виходячи з собору Паризької Богоматері, монсеньйор архієпископ Паризький заявив, що він щойно повінчав Луї Наполеона Бонапарта і мадемуазель де Монтіхо.

Перша шлюбна ніч вельми розчарувала імператора, який очікував, що у його іспанки палкий темперамент. Медовий місяць Наполеона III та імператриці Ежені, незважаючи на це, був досить ніжним. Її тішила роль дружини монарха...

Ежені зверталася до свого чоловіка виключно на «ви» й іменувала його не інакше як «сір», тоді як він, прилюдно «тикаючи» їй, називав її на ім'я, та ще й вимовляв його через «ю»: «Южені». Імператрицю шокували ці вольності. Справді, мову Наполеона III можна було порівняти із злодійським жаргоном. Одного разу він змусив почервоніти імператрицю, розповівши їй про одну пригоду віконта Ажерона де В. Цей пан вважався сексуально пересиченим і діставав насолоду лише від незайманок. А тому платив казкові суми всім недостиглим плодам, які виявляли бажання достигнути в його ліжку. Одна молода повія вирішила скористатися з його пристрасті. У ворожки вона придбала мазь, за допомогою якої жінки буцімто повертали собі дівочість. За кілька днів по тому, скориставшись тим кремом, вона підкорила віконта, який був на сьомому небі.

Назавтра прекрасний Ажерон, проникнувши до будуару нової коханки, помітив слоїк з якоюсь маззю. Наш герой вирішив змастити нею тріщини на губах. Дарма! На його здивування, шкіру стягнуло до такої міри, що рот став зовсім крихітним...

А одного березневого вечора 1853 року в палаці Тюїльрі влаштували костюмований бал. Імператор, примруживши очі, спостерігав за придворними дамами, усім своїм виглядом нагадуючи лиса у засідці біля курника. Раптом очі його спалахнули. Він побачив молоду даму в дивному декольте: воно дозволяло майже повністю бачити її прекрасні груди. Імператор почав гарячково смикати вус... Ображена імператриця, помітивши це, обурилася, не поділяючи захоплення чоловіка.

— Можна показувати плечі, — просичала вона, — але ж не нижче талії!..

У своїй цнотливості, суворості Ежені була цілковитою протилежністю придворним дамам. Бо в Тюїльрі панували краса, аморальність, розкіш і сластолюбство. Ось що пише з цього приводу граф де Вієль-Кастель: «Стосовно жіночої доброчесності, то для тих, хто про це запитає, маю одну відповідь: жінки при дворі схожі на театральну завісу — спідниці їхні піднімаються впродовж вечора радше тричі, ніж один раз...»

Графиню д'Агу колись викрав композитор Ліст, від якого вона мала троє дітей. Потім, розлучившись з Лістом і повернувшись до Парижа, вона стала коханкою спочатку Еміля де Жірардена, потім письменника-соціаліста Даніеля Штерна. Одного разу, сидячи удвох з графом де Вієль-Кастелем за чашкою чаю, вона запитала:

— А чи знаєте ви, граф, яке задоволення дістає дама, кохаючись одночасно з двома чоловіками?

— Ну, і яке? — поцікавився де Вієль-Кастель.

— Ви коли-небудь їли бутерброди?

— Так...

— А знаєте, як їх роблять?

— Так це ж скибка хліба, на яку з одного боку намащується масло, а з другого боку кладеться шинка...

— Так ось: я була у цьому бутерброді хлібом!..

Можна собі уявити, що пережила Ежені, дізнавшись про такі розваги.

Переклад з французької

Карл Брюйвер-Курт. ІНТИМНА СЦЕНА. 1920. Офорт. Німеччина

Карл Брюллов. ВІРСАВІЯ. 1832. Полотно, олія. Державна Третьяковська галерея, Москва

Біла книга кохання

1993 року стараннями журналу «Час» була видана невеличка книжка, яка представила читачам 60 українських поетів XX століття, творчість яких освятила еротична муза. Таке видання здійснено в Україні вперше. Упорядником антології еротичної поезії «Біла книга кохання» виступила поетеса Вікторія Стах.

Вміщуємо один з віршів антології.

МАРКО МОВЧОК

***

я вистрибував
немов п'яний вершник
я ріс
немов дерево
і раптом
убило коня
вирвало й кинуло
на мокрий і голий берег
твого лона
мій корінь
будь ласка
візьми його губами
хай поболить ще трохи
адже ми з ним
двоє самітних хлопців
балакали тільки про тебе
цілісіньку зиму
і ось весна
чарівна й жорстока
немов війна

Біоритми сексуальні

— індивідуальні зміни статевої активності у залежності від зовнішніх умов, віку людини, будови організму та соціальних чинників.

Білий Андрій

(БУГАЙОВ Б.М.)

(1880—1934)

Російський поет, автор романів, літературний критик. Свої погляди на природу сексуальності висловив у рецензії на книгу Отто Вейнінгера «Стать і характер», уривок з якої друкується нижче.

ВЕЙНІНГЕР ПРО СТАТЬ І ХАРАКТЕР

...Погляд на жінку як на позбавлену творчості істоту критики не витримує. Жінка творить чоловіка не лише актом фізичного народження; жінка творить чоловіка і актом народження в ньому духовності. Жінка запліднює творчість генія; досить лише пригадати вплив жінки на хід розвитку генія Гете, Байрона, Данте.

Чим був би Данте без Беатріче? Гете без жінки не написав би свого «Вертера». Вагнер не дав би «Трістана та Ізольду». З одного боку, ми не зустрічаємося майже з геніальними жінками. З іншого боку, без впливу жінки на чоловіка людство не мало б тих геніїв, якими воно справедливо пишається й існування яких наштовхує Вейнінгера на думку про перевагу чоловічого начала...

Переклад з російської

Блоха

Ви можете уявити собі самця, у якого член сягає третини від довжини тіла? Тим часом такі «чоловіки» у природі існують: це самці блохи. До того ж зазначені пропорції має один з пенісів рекордсмена, довший. А в нього є ще один відросток — коротший...

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Блок Олександр

(1880—1921)

1904 року великий російський поет випустив збірку «Вірші про Прекрасну Даму». Відомі також його ліричний цикл «Кармен» (1914), лірична драма «Незнайомка» (1906). Поет здебільшого оспівував кохання до неземної жінки, але навіть у цих віршах було немало земного, чуттєвого.

* * *

І я кохав. І слава Богу,
Що звідав хміль любовних мук,
І смак поразки й перемоги,
Й наймення: ворог, й слово: друг.

Було багато їх... Що знаю?
Хіба що спогад, тінь земна...
Лише старанно повторяю
Дорогоцінні імена.

Було багато їх. Красою,
Що зветься пристрасть і життя,
Я поєднав їх між собою,
Й тому не буде вороття.

І, піднімаючись все вище,
Творив я таїнство жаги,
Та бачив, як приходить інша
На ложе пристрасті й снаги.

Знайомі пестощі, і вечір,
Набридлий трепет, спраглий рот,
І вивчені до цятки плечі...
Наш світ — з байдужості й марнот!

Й життя стрічаючи довір'ям,
З найбільш засніжених вершин
Я шлю лавину в ті міжгір'я,
Де я любов свою вершив.

30 березня 1908

Переклад з російської
Сергія Чиркова

Борей

— грецький бог північного вітру, син Астрея (Зоряного неба) і Еос (Ранкової зірки). Жив у печері у Фракії. Викрав Орітію, дочку афінського царя Ерехтея, яка народила йому купу дітей. Але полюбляв не лише жінок. За Гомером, Борей, накинувши оком на породистих кобилиць Ерехтея, обернувся на жеребця і покрив їх усіх, не проминувши жодної. В результаті афінський табун збільшився на дванадцять прудконогих, наче вітер, лошат.

Бобинський Василь

(1898—1938)

— український поет і журналіст, один з тих багатьох, що в 30-і роки стали жертвами сталінських репресій. У своїй ранній творчості виявив яскраве ліричне обдарування — зокрема, у вінку сонетів «Ніч кохання», фрагмент з якого ми й наводимо.

Приймаєш те, з чого розквітне плід,
Плід вічної над змінним перемоги.
Ми два щасливці, два прекрасні боги!
Ми творимо новий могутній міт.

Тремтить рамен м'язистий дужий спліт.

Алессандро Боттічеллі. ВЕСНА (фрагмент). 1477-1478. Дошка, олія. Флоренція, галерея Уффіці

Бона Деа

— богиня родючості і достатку в Стародавньому Римі. Греки називали її Гінекеєю, тобто богинею жінок. Щороку в Римі на честь богині влаштовували два свята: 1 травня в її храмі на Авентинському пагорбі, а на початку грудня — в будинку консула за участю весталок. Чоловікам суворо заборонялося брати участь у вшануванні Бони Деа, але в епоху імперії все змінилося, і урочистості на честь богині перетворилися на розгнуздані оргії.

Як змії, випружені білі ноги.
Дрожать у лонах ритму судороги.
Горить розкішним болем огнецвіт.

У грудях серце стукотить, як молот,
А в лоні, там, глибоко в лоні, — жар!
Уста впивають з уст безтямних солод
І просять: «Ще!..» І світ летить до хмар...

...І там, де хмар країна шовкововна,
Німієш, мов задума молитовна.

Боккаччо Джованні

(1313—1375)

— італійський письменник-гуманіст, один з родоначальників літератури Відродження. З численних поетичних і прозових творів Боккаччо найвизначнішим став, безперечно, славнозвісний «Декамерон» (1350—1353) — збірка із ста новел, в яких яскраво відображено сучасне письменникові життя. Багату поживу в цій книжці завжди знаходили й шанувальники еротики. «Лель» уже не раз друкував на своїх сторінках новели з «Декамерона». Ось іще одна з них.

ПОМСТА НА СКРИНІ

В Сієні жило колись двоє чоловіків молодого ще віку, обидва заможні, з доброго міщанського роду; одного звали Спінеллоччо Танена, а другого Цеппа ді Міно. Жили вони по сусідству в Каммоллії, доми їхні стояли суспіль, і так вони вдвох товаришували, що водою не розіллєш — сказав би, рідні брати, якщо не більше. Обидва були жонаті: і той і той мав гарну жінку.

Спінеллоччо бував дуже часто в домі у Цеппи і при ньому, й без нього, і так якось сталося, що він близько зійшовся з товаришевою жінкою: довгенько вона його приймала так, що про те ніхто не здогадувався. Одного разу Спінеллоччо зайшов до них у дім покликати Цеппу, а жінка сказала, що його немає дома (бо й сама так думала); тоді Спінеллоччо пішов нагору і, побачивши сусідку саму в світлиці, обняв її і поцілував, а вона його. Цеппа ж був дома і все те бачив, та не сказав ані півслова, а вирішив пристерегти, що з тих жартів далі буде; дивиться — аж обнялися вони, пішли до опочивальні і там замкнулися.

Цеппа розгнівався непомалу, та, зміркувавши, що галас і сварка його кривди не вменшать, а ганьбу побільшать, став думати й гадати, як би його так помститися, щоб ніхто з людей про те не знав, а він сам душу свою вдовольнив. Думав-думав та таки й додумався нарешті і не виходив із своєї криївки, поки Спінеллоччо жартував там з його жінкою. Як товариш пішов, Цеппа вступив у кімнату до жінки, а та ще не встигла й намітки на голові направити, що Спінеллоччо, з нею жируючи, розтріпав.

— Що ти робиш, жінко? — питає Цеппа.

— Або ти не бачиш? — одказує жінка.

— Авжеж, бачу, — каже Цеппа, — бачив я й щось таке, що бодай його не бачити!

Та й давай її лаяти да шпети-

ти; вона довго одмагалась, та мусила врешті зо страхом признатись (бо нікуди було діватись), що жила з Спінеллоччом, і просила, плачучи, щоб він простив її.

— Бачиш, жінко, — каже їй Цеппа, — негаразд ти вчинила; та як хочеш, щоб я тебе простив, мусиш зробити все, що я тобі скажу. Ось як буде діло: скажи Спінеллоччові, щоб завтра десь о дев'ятій уранці він якось одкараскався од мене і прийшов до тебе сюди; як же він прийде, я вернусь додому, а ти, скоро мене зачуєш, зараз скажи йому влізти в сю скриню і замкни його там, а потім я навчу тебе, що маєш далі робити. Не бійся нічого, бо я обіцяю тобі, що не вчиню йому ніякого лиха.

Жінка, щоб догодити йому, сказала, що так і зробить, та таки й зробила. Другого дня зранку Цеппа й Спінеллоччо були десь в одному місці; так як перед дев'ятою Спінеллоччо, пообіцявши сусідці, що буде в неї в ту пору, сказав товаришеві:

— Сьогодні я домовився пообідати в одного знайомого і не хочу його затримувати: тож бувай здоров!

— Та воно ж іще ніби й рано обідати, — зауважив Цеппа.

— Нічого, що рано, — одказав Спінеллоччо, — я маю поговорити з ним про одну справу, то треба загодя прийти.

От попрощалися вони, й Спінеллоччо подався позавгорідно до Цеппиної жінки, а той за ним назирцем; тільки товариш увійшов з господинею до опочивальні, аж тут і господар прийшов. Як почула те жінка, вдала, ніби дуже злякалась, і сказала коханцеві залізти в скриню; замкнувши його там, вона вийшла з кімнати. Цеппа піднявся до неї нагору й спитав:

— А що, жінко, чи не пора обідати?

— Зараз, зараз, — сказала жінка.

— От що, — каже тоді чоловік, — Спінеллоччо пішов сьогодні обідати до одного знайомого, а жінка сама дома сидить: ходи лишень до вікна та гукни її, нехай іде до нас обідати.

Жінка, боячись розсердити чоловіка, слухняно виконала його наказ і таки впрохала Спінеллоччову жінку прийти до них — та погодилась, дізнавшись, що муж її не прийде додому на обід. Як вона прийшла, Цеппа зустрів її дуже приязно і взяв по-свійськи за руку; жінці сказав нишком, щоб ішла на кухню, а сусідку повів до кімнати, а привівши туди, зразу замкнув двері на ключ. Як побачила те гостя, то сполошилась непомалу.

— Цеппо, — каже, — що-бо се ти робиш? Так от для чого ти мене сюди позвав! Дак отак ти любиш Спінеллочча, отакий ти йому вірний товариш?

А Цеппа, не випускаючи її руки, підвів її до скрині, в якій був схований Спінеллоччо, і сказав їй:

— Не гнівайся, сусідко, а слухай сюди, що я тобі скажу: я любив і люблю Спінеллочча, мов рідного брата, а вчора пристеріг (хоч він того й не помітив), що, надуживаючи моєю довірою, він сходиться з моєю жінкою, як би з тобою. Тим, що я його все-таки люблю, не хочу я іншої помсти, як йому так за те заплатити: він з моєю жінкою жартував, а я хочу пожартувати з тобою. Коли ти на се не згодна, то я йому тої кривди плазом не пущу — таке йому вкою, що ні він сам, ні ти раді не будете!

Почувши тую мову і повіривши сусідові (бо він іще чимало слів до того приточив), Спінеллоччова жінка сказала:

— Ну що ж, Цеппоньку, як ти вже хочеш, щоб помста на мені окошилась, то нехай; зроби тільки так, щоб за се діло твоя жінка на мене не ворогувала, бо хоч вона мені й недобре вчинила, та я б не хотіла з нею розкуматися.

— За це не журись, — одказав Цеппа, — я все влаштую, а крім того, дам тобі гарну цяцю, що ти такої зроду не бачила.

Сеє сказавши, обійняв її й поцілував, а потім поклав на скриню, в якій сидів її чоловік, та й почав утішатися з нею до любої вподоби. Сидячи в скрині, Спінеллоччо слухав усю їхню розмову, чув і їхнє вовтузіння, од якого віко ходором ходило, і мало не розсівся з жалю й досади; якби був не боявся Цеппи, то добре вибештував би жінку з своєї схованки. Але потім подумав, що він же перший скривдив свого товариша і Цеппа мав рацію так учинити, ще й обійшовся з ним по-людськи, як приятель. Гаразд, сказав він собі, якщо тільки Цеппа того захоче, я буду йому ще ліпшим товаришем, ніж досі.

Набувшися досхочу з сусідкою, Цеппа зліз із скрині, а як вона спитала, де та цяцька, що він їй обіцяв, він одімкнув двері й покликав свою жінку. Та сказала їй, осміхнувшись:

— Ну, сусідонько, ти оддала мені печеним за варене.

Тоді Цеппа й каже жінці:

— А відімкни лишень скриню.

Жінка відімкнула, і Цеппа показав сусідці чоловіка. Довга б то була річ — розказувати, хто з них дужче засоромився: чи Спінеллоччо, як він побачив Цеппу, котрий, виходить, знав його вину, чи його жінка, як побачила чоловіка, котрий, як вона щойно дізналась, чув усе, що робилось над його головою.

— Отсе тобі та цяця, що я казав, — промовив Цеппа до сусідки.

Спінеллоччо виліз із скрині і, не заходячи в жодну сварку, сказав:

— Ну, Цеппо, тепер ми з тобою сквитувались. Ти говорив допіру моїй жінці, що найкраще буде лишитись нам друзями, а тим, що в нас нема нічого окремого, опріч жінок, то нехай і вони будуть у нас спільними.

Цеппа на те пристав, і вони всі вчотирьох сіли любомирно обідати. З того часу в кожної сусідки було по два чоловіки, і в кожного сусіда по дві жінки, і ніколи в світі вони за те не сварились і не сперечались.

З італійської переклав
Микола Лукаш

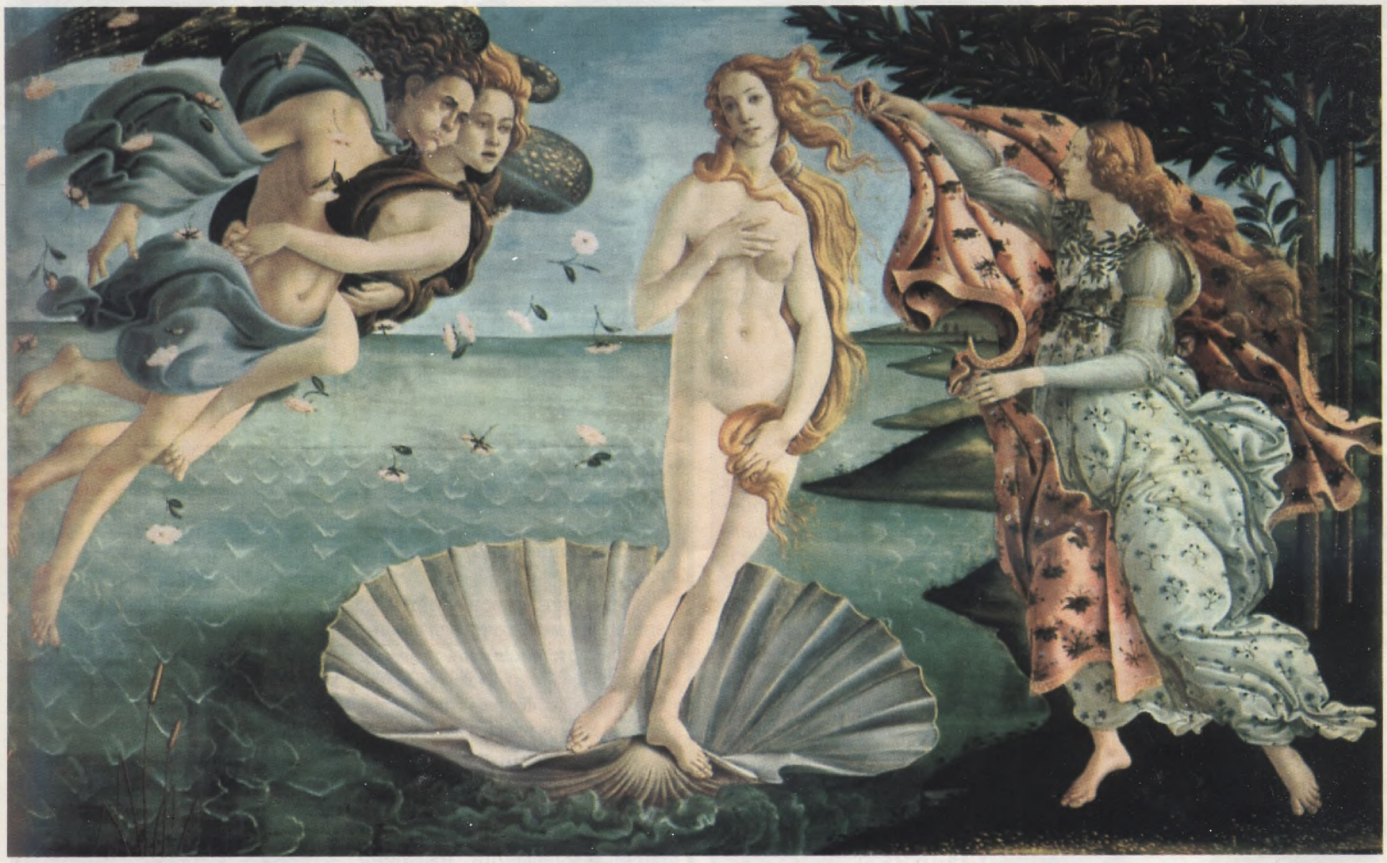

Алессандро Боттічеллі. НАРОДЖЕННЯ ВЕНЕРИ. Близько 1486. Полотно, олія. Флоренція, галерея Уффіці

Макс Бекман. ПОЛУДЕНЬ. 1946. Полотно, олія. Дортмунд, Німеччина

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Бригинець Олександр

(нар. 1962 р.)

Починав Олександр як поет. Потім почав писати прозу, захопився живописом, працював редактором і видавцем. Належить до людей, які живуть жадібно і відкрито, прагнуть скрізь бути, усе спробувати, сказати своє слово в усіх сферах життя.

Автор першої легально надрукованої еротичної повісті «Подорожі навмання» (журнал «Лель» №№ 3—5 за 1992 р. та №1 за 1993 р.).

ПОДОРОЖІ НАВМАННЯ

(Фрагмент)

Раптом задзвонив телефон. А., наче та кішка, стрибнула на ліжко, підібгала під себе ноги, взяла трубку й, покручуючи сідницями, нявкнула:

— Алло!

Амазонка раптом перетворилася на кішечку. Це мені подобалося більше.

— Здрастуй, любий! — сказала вона в трубку, а потім, прикривши її рукою, шепнула мені: — Це Ігор!

Ігорем був один безтолковий поет, що мав дві книжки, але жодного разу не мав А., хоча ладен був заплатити за це чим завгодно. Скажімо, видати книжку віршів самої А., бо він, бачте, працював у видавництві. А. хотіла книжку, але не хотіла Ігоря.

Не знаю, як вони спілкуються, коли мене немає, але зараз А. була просто хмаркою ніжності. Важко було зрозуміти, про що вони говорять, але її тон був страшенно звабливим, хоча голі сідниці, що продовжували мило вертітись, були звабливими ніяк не менше.

Я почав швидко роздягатися. А. робила вигляд, що нічого не помічає. Навпаки, вона ніби забула про моє існування. Відвернувши голову, шепотіла в трубку:

— Знаєш, як мені самотньо, знаєш, як мені хочеться кохання, але я не впевнена, що моїм обранцем маєш бути саме ти. Розумієш, хочеться такого, такого... Ну, як тобі пояснити...

Він не дав їй пояснити, бо почав пояснювати сам. Та й важко б довелося їй говорити, бо саме цієї миті я, наче й справді навіжений, наскочив на неї ззаду. Гадав, що А. покладе трубку й зосередиться на мені, але де там! Вона продовжувала говорити, щодалі дужче нявкаючи... Дивно, але мені чомусь теж хотілося її більше й більше. Вдавана хіть чи не миттєво змінилася справжньою. Мені чомусь було приємно, що вона щебече свої ніжні слова іншому чоловіку і що я для неї існую лише як додаток до телефонної трубки.

Навіть ревнощів ніяких не виникло. Ніколи б не подумав, що я такий неревнивий. Більше того, мене дивувало, що я так байдуже усвідомив себе додатком до телефону. І лише мить тому збагнув, чому не вважав себе приниженим. Я був потішений, як високо мене цінують, роблячи свідком знущань над іншим чоловіком.

Стало трохи неприємно, але це аж ніяк не зменшило статеву напругу. Я просто натис на важелі телефону й перекинув А. на спину. Вона слухняно згиналася. Здавалося, ще мить, і її ноги заскочать за голову. Стиснула губи, але вже навіть якби схотіла, не могла б вирватися з моїх обіймів.

Уперше в житті піді мною була справді сильна і красива жінка, яка нічого не могла зробити на свій захист. Я сп'янів від влади. Досить було лише однією рукою сильно притримувати її ноги. А. мовчала. Її руки майже не рухалися, бо, схоже, за подібної пози то було просто неможливо. В моїй голові промайнули дикі фантазії. Уявляв сцени знущань, які ще дужче мене наснажували. Зрештою почав її кусати, здавалося, ще трохи — й з'явиться присмак крові. А. мовчала.

Нарешті я підвівся і відкинувся вбік. Вона повільно випрямила ноги, звісила їх з ліжка, повагом розтулила повіки, посміхнулася й сказала аж ніяк не знесиленим голосом:

— Ти сьогодні просто чарівний. Дякую.

Брітомартіда

— дочка Зевса, яка прославилася своєю цнотливістю. За одним з міфів, вона, тікаючи від закоханого в неї критського володаря Міноса, який хотів оволодіти дівчиною, кинулася в буремне море. На щастя, вона потрапила в рибальські сіті й була врятована. Нерідко Брітомартіду ототожнювали з Артемідою або Афродітою, на її честь споруджували храми, зокрема у Херсонесі.

ХОРОШИЙ КОМП'ЮТЕР — ЗА ХОРОШУ ЦІНУ

DiaWest

(044) 440-44-88, 440-01-75, 440-90-77, 440-21-00
АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ДІАВЕСТ»

SAMSUNG

Понад 150 конфігурацій комп'ютерів!
Більше 250 найменувань комплектуючих!

м. Київ, вул. О. Теліги, 8.
Магазин на Харківському: вул. Тростянецька, 47
http://www.diawest.kiev.ua
e-mail: postmaster@diawest.kiev.ua

Наші філії:
Львів (0322) 75-68-56, Чернівці (03722) 7-28-02

«ПРИЗМА» ЛТД

КОСМЕТИЧЕСКАЯ СТОМАТОЛОГИЯ

Материалы и методика корпорации «DENTSPLY» США:

- косметическая пломба;
- коронка, штифтовый зуб, «наращивание» зубов;
- устранение дефектов зубного ряда (промежутков между зубами и пр.);
- выравнивание зубного ряда;
- все виды протезирования.

Заключаем договора с организациями на обслуживание по безналичному расчету.

Тел.: 416-14-04, 416-68-77, 229-49-59
462-57-94, 229-49-18,

РАБОТАЕМ БЕЗ ВЫХОДНЫХ

ФИРМА
ИЗГОТОВИТ И УСТАНОВИТ
БРОНИРОВАННЫЕ ДВЕРИ И РЕШЕТКИ
ПО ИНДИВИДУАЛЬНОМУ ЗАКАЗУ

ТЕЛЕФОНЫ В КИЕВЕ:
(044) 472-34-04
(044) 476-93-94

AST

МП «АСТ»
и медицинский салон
«ВОДОЛЕЙ»

ВЫ НЕДОВОЛЬНЫ СОБСТВЕННОЙ ПОТЕНЦИЕЙ?

Предлагаем Вам лучшие достижения Востока и Запада: биопотенцеры, супербиохимин, биогенные стимуляторы, шпанскую мушку и многое другое. Консультируют специалисты.

г. Киев, ул. Озерная, 26-А
(станция метро "Героев Днепра").
Тел.: (044) 410-87-24.
Иногородним высылаем по почте.

ХРАМ ГОЙТОСИРА

Малюнок: Євген Самойлов

ПОТЕНТНЕ БЮРО

«ХОЧУ, але не можу». «Можу, але вже не так, як раніше», — з подібних констатацій починається чимало чоловічих драм.

«Лель» тому і прийшов на цю землю, аби подібних драм було менше. Ми збираємо рецепти народної медицини, зустрічаємося з фахівцями — аби допомогти читачам у скрутні хвилини. Зокрема, «Потентне бюро» даватиме поради щодо підвищення потенції.

Читайте «Лель» та «Лель-ревю»

Краще удвох з коханою людиною. В ліжку, коли всі денні справи перероблені і настав час дорогоцінного інтимного спілкування.

Отже, нові номери часописів мають бути завжди під рукою. Головне, щоб ви не забували їх передплачувати. І «Лель», і «Лель-ревю», крім корисних порад, друкують такі твори, що позитивно позначаються на потенції.

Вода гаряча — вода холодна

Ця процедура настільки проста, що навіть не віриться в її ефективність. Бо всі ми щиро переконані: допомагають лише складні ліки або ті, які важко дістати.

А тим часом добрий результат дає прийом контрастних за температурою ванн. Налийте у дві ванночки гарячої та прохолодної води. В одній посидьте хвилину, потім у другій хвилину. В кожній з них треба посидіти десять разів. Робіть це через день упродовж двох тижнів перед тим, як лягати в ліжко. Де на вас уже чекає кохана з «Лелем» у руках...

Горіх з медом

Одночасно з водними процедурами можна приймати ось такі власноруч приготовані ліки.

Подрібніть ядра волоського горіха і залийте їх рівною за об'ємом кількістю меду. Цю смачну суміш слід вживати по дві чайні ложки тричі на день через півгодини після їжі, запиваючи кип'яченим молоком. Курс лікування — три-чотири тижні.

Хай щастить вам!

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

ЯКИЙ ВИ ЧОЛОВІК?

ПРО ЦЕ ви дізнаєтеся, відповівши на запитання тесту (за ствердну відповідь — 3 бали, «інколи» — 2, «ні» коштує 1 бал).

1. Ви готуєте вдома сніданок?

2. Вам доводиться готувати їжу у вихідний день?

3. Ви допомагаєте дружині закуповувати продукти у вихідний?

4. Чи входить у ваші обов'язки забезпечення сім'ї картоплею з магазину?

5. Ви робите генеральне прибирання разом з дружиною?

6. Чи забезпечили ви кухню приладами, що полегшують домашню працю?

7. Ви ходите на батьківські збори, коли дружина зайнята?

8. Коли перегорають електричні пробки, ви вкручуєте нові?

9. Чи дратуєтесь ви, коли дружина йде до перукарні або косметичного салону, а вам випадає готувати обід?

10. Чи сердитеся ви, коли дружина пізно повертається з роботи?

Від 26 до 30 очок. Вашій дружині поталанило: ви незамінні у домашніх клопотах. Ваші зусилля будуть винагороджені добрим настроєм і вдячністю дружини.

Від 16 до 25. Ваш внесок у домашнє господарство не дуже великий. Придивіться уважно до того, що робить дружина і які справи ви могли б перекласти на власні плечі.

Від 10 до 15. Ви практично не допомагаєте дружині. Поводитеся не як люблячий чоловік, а як клієнт у готелі. Соромно!

Фото: Сергій Гончаров

КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

СПЕРМА ГІТЛЕРА

У НІМЕЦЬКІЙ пресі з'явилося сенсаційне повідомлення: в Адольфа Гітлера росте син. Дитя народилося у молодої американської нацистки від замороженої сперми фюрера. Хлопчикові вже чотири роки.

Несподівана зустріч

Найнеймовірніше, що ця інформація більш ніж достовірна! — заявила леса на «смажені» факти «Більд».

Попри все негативне ставлення до фашизму, в німецькому суспільстві переважає ідея свободи, а відтак — поблажливого ставлення до дивацтв наці. Неофашисти (якщо вони не порушують сонного порядку німецьких міст) мають такі самі права, що і представники будь-яких інших партій, рухів...

Тому я не здивувався, коли в Мюнхені, місті, що породило перших прибічників фашизму й дало головних керівників Третього рейху, відбулася зустріч з матінкою фюрерового сина.

Бесіда з продовжувачкою роду Гітлера відбувалася на мюнхенському міському стадіоні при величезному зібранні народу. Вона мала характер шоу. Свастика, орли та інша фашистська атрибутика були скрізь: на транспарантах, прапорах, плакатах, одязі. Бюргери, обійнявшись і розгойдуючись, співали пісні часів другої світової війни...

Трохи історії

На відміну від сталінського режиму, де генетика вважалася буржуазним лжевченням, гітлерівський рейх генетику визнавав. У кількох лабораторіях проводилися добре фінансовані роботи по створенню банку сперми найвідоміших діячів імперії. Гіммлер, Борман, Герінг здали свою сперму по одному разу. В Гітлера її брали неодноразово. Штатні повії із зондеркоманди допомагали робити це швидко й акуратно. При цьому Борман віддав перевагу мінетові, а інші (за свідченням головного лікаря) користувалися традиційним способом. Презервативи з їхньою спермою одразу заморозили до —4°С. До речі, до мінус п'яти заморожувати на тривалий час не рекомендується.

За багатьма повідомленнями, банк сперми гітлерівських бонз успішно вивезли до Латинської Америки. Але повернімося до мюнхенського брифінгу.

Татунів синок

Зовнішні ознаки Гітлера, за свідченням фахівців, домінують у синові. Це і ультрамаринові очі, які фюрер успадкував від матері, й густе чорне волосся, і погані зуби. Тип зовнішності подібний. Цікаво й те, що у хлопчика вже «проклюнулися» художні здібності. Евеліна Крамскі, мати дитини з пробірки, показала його картини. Вона висловила припущення, що всі комплекси батька й прагнення слави у сина, ймовірно, втіляться у творчість. «Вона для маленького Адольфа буде важливішою за світове панування», — сказала Евеліна.

А в цей час відбувалася факельна хода прихильників і продовжувачів справи фюрера — глядачі залишали стадіон, з гучномовців лунав гавкаючий голос Гітлера — крутили історичні записи...

Я бачив різну Німеччину: багату, злиденну (бомжів), але ось таку, «відроджену», — вперше. Я довго розглядав обличчя цього хлопчика. Чорнявий, худий і якийсь наляканий. Чи, може, в цих очах уже зачаїлася жага влади й ідея вищої раси? Хочеться вірити в іншу долю для маленького Адольфа.

Тиі часом його мати, радісна і збуджена, давала інтерв'ю журналістам. Хто вона: дурна самиця, що зачала від сперми фюрера, чи мати нового вершителя долі планети? Суєта, бравурні марші, солдатські пісні заважали тоді зосередитись. Але тепер я переконаний: усе це дурниці, не гідні західної демократії.

А може, це комусь потрібно? Кому?

Спеціально для «Леля»
ВАЛЕРІЙ РОМАНОВСЬКИЙ,
Мюнхен, Німеччина

ДУМНА КОМОРА

ХТО РОЗУМНІШИЙ?

ІЗ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ Америки надійшли два повідомлення, які ввергли Леля у глибоку задуму, з якої він не може вийти й донині.

Спочатку з книжки психолога Мілтона Стеріза «Великий зад — великий мозок» ми дізналися, що люди з огрядними сідницями набагато розумніші, ніж носії худих сідничок. До цього висновку він прийшов у результаті досліджень, що тривали п'ять років, упродовж яких він виміряв інтелектуальний рівень і фізичні параметри семи тисяч чоловік.

Інший американський вчений — психіатр з центру розумового здоров'я (Честер, штат Іллінойс), доктор Айракуді Аліас — виступив з не менш категоричною заявою. Він 22 роки ретельно вивчав зовнішні ознаки розумних людей і врешті-решт зробив «глибоко науковий» висновок: волохаті чоловіки розумніші за неволохатих. Серед доказів на користь цього висновку він наводить таке спостереження: «Якщо серед американського чоловічого населення 10 відсотків мають розвинений волосяний покрив, то серед студентів і майбутніх інженерів таких — 45 відсотків. Ще більш показова почесна асоціація, до якої входять люди з розумовим потенціалом до 140 балів. Так от: усі чоловіки цього знаменитого об'єднання — волохаті!»

От Лель тепер і має клопіт: яких співробітників запрошувати на роботу до редакції однойменного журналу — дівчат з розкішними сідничками чи хлопців, у яких і на спині щедра рослинність? Бо розумні люди дуже потрібні.

Чи для певності пошукати людей з огрядними волохатими сідницями?

ПІСОЧНИЦЯ

НА СТАВКУ

ПАМ'ЯТАЮ, було мені років п'ять. Батьки повезли мене відпочивати у село. Господарка квартири мала дочку років 14-15-и. Одного спекотного дня зібралося таких дівчат п'ятеро чи шестеро, і пішли вони купатися на ставок й мене взяли із собою.

Біля ставка роздяглися й почали пританцьовувати навколо мене. Я із подивом розгдядав голі груди, кучеряве волосся внизу живота. А вони ще й якісь дивні рухи робили одна одній назустріч та все сміялися: «Як він дивиться!»

Потім роздягнули і мене, й усі почали купатися. Я дуже соромився. Потім, на березі, просили, щоб я гладив їхні груди та волоссячко. А самі цілували мене — і живіт, і нижче.

Так я вперше опинився в товаристві голих дівчат.

У ЛІСОСМУЗІ

КОЛИ мені було вже років вісім, я пішов у лісосмугу шукати гнізда — я колекціонував пташині яйця. Раптом чую, хтось хихикає. Визираю — аж то якийсь чоловік дівчину милує: піднімає спідницю, стегна цілує. А вона йому: «Що ти, навіжений, робиш — а раптом хто побаче!» Вона у трусиках мережених і темних панчохах, а він був рудоволосий. Врешті вона, лежачи на його плащі, розсунула ноги, а він ліг на неї, тримаючи в руці таку, як і в мене, іграшку, але набагато більшу, з доволі помітним рожевим капелюшком, і почав швидко рухатися...

Так я вперше спостерігав злягання.

НА ГАЛЯВИНІ

У ДЕСЯТЬ РОКІВ я поїхав до піонерського табору. Вихователями у нас були тьотя Зіна і дядя Коля. Ми купалися у ставку. Дядя Коля увесь час мацав тьотю Зіну під водою, поки вона йому не пообіцяла, що все буде під час тихої години, коли діти спатимуть, але вона дуже боїться. Почувши таке, я заховався і зумів піддивитися, як вони кохалися на галявині. Тьотя Зіна спочатку плакала, а потім заспокоїлася.

Так я вперше побачив, як дівчину позбавляють цноти.

ОЛЕГ СМАГЛІЙ,
м.Київ

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА

ПОЧАЛОСЯ з того, що в Люди випала з глибокого викоту сукні ліва цицька. Натурально. Була Люда без ліфчика, і її обвислі довгасті причандали з голубими прожилками майже повністю відкривалися поглядові. За винятком сосків. І всі чоловіки мимохіть дивилися на неї. Непогано придумано. Зі своєю неяскравою зовнішністю вона була, проте, справжньою царицею балу. Та коли потягнулася виделкою до консервованих печериць, і сталась оця придибенція. Люда неквапом відклала виделку і заходилася доправляти випадінь на місце. Ігор, Маріїн чоловік, на правах господаря перепинив її руку.

— Для чого? Так краще... — І виловив й другу, наче линка з верші.

Люда перечити не стала: чи то розгубилася, чи їй було вже все одно.

Чоловічі погляди, що й доти липли до неї, знову ж таки сконцентрувалися на її бюсті.

— А це ідея, — розвинув думку на ходу друг сім'ї Павло. — Чуєте, шановні дамочки, а чом би всім не наслідувати гідний приклад? Давайте влаштуємо виставку персів. У кого будуть найкращі — вшанувати призом.

— Яким?

— Придумаємо.

Усі були вже в такій кондиції, що пропозицію підхопили з льоту.

Перша здалася на вмовини Іра. Дістала свої повняві молочні залози з брунатними галами й відстовбурченими пипками, одразу перебравши на себе всю застільну чоловічу увагу.

Ігор допоміг випустити на волю невеличке, зате пружне надбання Надії, сама Людмила викотила білі колобочки Раї. Рая була зовсім мала на зріст, ледве якийсь метр п'ятдесят. Коли сиділа, те не так помічалось, але досить їй встати, як ця вада впадала у вічі, і Павло іще подумав: коли з нею кохатися, її обличчя, певне, має візавуватись із твоїм пупком. Однак перса мала достоту дівочі, хоч років їй далеко за тридцять.

Усміхаючись якимось своїм думкам, оголила дорідні вороки Лариса, а за нею й Марія, господиня, — мовби калинові ягідки увінчували її прямостійні сніжно-білі кулі, схожі на квіти бульденеж; їх приємно було б смоктати, наче сніжки в спеку.

Лишалася нерозповитою тільки Тетяна, Павлова сусідка ліворуч, і цим, напевне, користувалась як антирекламою.

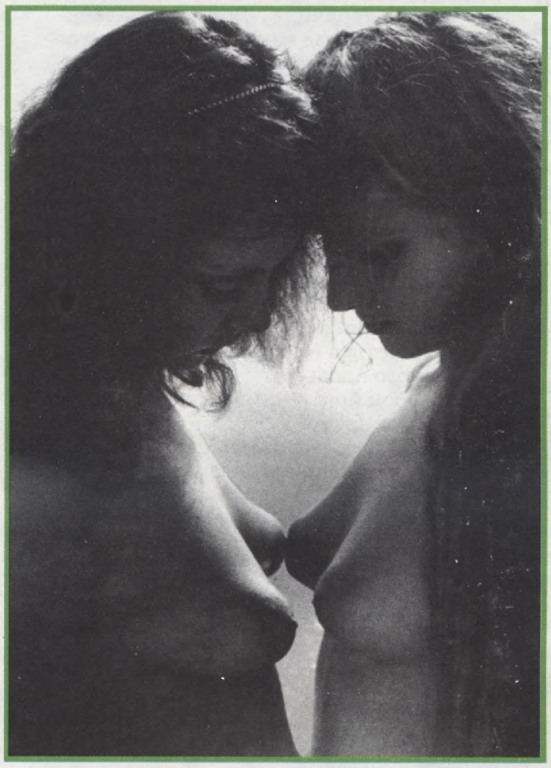

СІМ ПАР ПЕРСІВ НА ТИЖДЕНЬ

— Невже тобі нема що показати?

— Я б не хотіла виставлятися колгоспові. Хіба що коханому.

— А він тут є?

— Якщо він сам не здогадується...

От до чого призводять необачні компліменти, котрими вряди-годи він обдаровував її! Із соромом спізніло збагнувши несподіване освідчення, тут же знайшов вихід.

— То покажи йому.

— Тільки йому одному.

Павло оком знавця перебіг по дюжині ніжних жіночих статків, завваживши, що з Тетяниними їх було б сім пар — по парі на кожен день тижня, і миттю сфантазував, чиї на який саме: Людмилині, безумовно, понеділкові; Раї він одразу виділив суботню поличку; щоправда, з нею могла б позмагатися й Лариса, — а втім, негарних персів узагалі не буває, надто коли кохаєш і пестиш усіма доступними засобами — торкаєшся, цілуєш, гладиш, заводячись до стану стовбняку... Однак іще лишалася Тетяна, і він узяв її за руку.

— Ходімо.

— Куди?

— Хоч би й на кухню. — Куди ж іще він мав її повести, не одразу ж до спальні.

Вона слухняно рушила за ним. Сіла біля столика, заставленого салатами, й без слів вилущила з латаття одежі теплу данину, мов яблука від зайця.

Ледве з'явившися на світ божий, рожеві бруньки набубнявіли й отвердли, що було незаперечною ознакою хотячки, і Павло тут же діткнувся матової шкіри на межі невищезлої торішньої засмаги й пригадав москвичку Віру, котра раз попросила засунути їй межи перса. Але кінчити там не дала, дійшовши на ходу висновку, що шлях природний кращий.

Ця паралель умить збудила його, і Таня не була така дурна, щоб цього не помітити. Скрадливо й стрімко накрила долонею узгірочок на його штанах, немов пташа в гніздечку, і гладила несміло, неначе Світик, минулорічна цілка з геть бездарною піхвою — весь час доводилося шукати, чим присмачити пісний із нею секс...

Він допоміг Тетяні вийняти прутня, і вона делікатно люляла-пестила його з мрійливим блиском в очах. Йому вже хотілося добряче, хоча ще не знав як слід, чого саме; а тим часом склав їй руркою долоньку і показав, як краще.

Вона слухняно переймала науку, в куточку уст з'явилася лискуча нитка слинки.

— Ну ж бо... ну! — наснажував її словесно, і вона, ще вагаючись, похилила нижче голову й нараз при-

Фото: Дмитро Зобрицький

пала до колін щокою. Пас за пасом — і тулить до обличчя. Він спробував направити її губи, проте вона вперто уникала ризикованого контакту і знай гладила, мов заведена.

«Якщо так буде й далі, — майнуло йому в голові, — то кінчиться тим, що вона заляпає мені штани».

Після ще однієї марної спроби натякнути їй на бажану злуку він лише тупо чекав будь-якого завершення. І невдовзі все й сталось — не до ладу й без пуття. Спасибі, хоч удержала в долоні.

Вона звела обхлюпане обличчя з розмазаною над правою повікою тушшю.

— Витрися... — Він дав їй носовика. Полегша була брутальною й неостаточною.

— Тепер ти мене зневажатимеш, — пробурмотіла вона.

— Зневажатиму, якщо не слухатимешся.

Він уявив застільний рогардіяш з наївними провисинами стиглої плоті й нарешті, до болю стиснувши їй стегно, виштовхнув із себе решту сімені.

— Буде синець, — сказала вона.

— Нехай, — байдужно мовив він.

— Може, поїдемо до мене? — несміло запропонувала вона.

— Ще рано... Ходімо до гурту, бо щось про нас подумають...

На ту мить до кухні зазирнула Іра, підтримуючи рукою матові півкулі, і, розгублено збагнувши складність мізансцени, сховалась у ванній. Тетяна квапливо рушила за нею.

Павло викрутив на кухні крана, не ставши ждати, поки вони звільнять йому ванну. Звівшись навшпиньки, сяк-так обполіснувся.

Кімната ще врожаїлася голими жіночими грудьми.

— То в кого лаври переможниці? — спитав він.

— Тебе чекали. Голосування таємне. — Марія подала йому вирваний із зошита аркуш паперу з іменами жінок. — Поставиш хрестик.

І він без роздумів віддав пальму першості їй. Хоча, як джентльмен, напевне, мав би вшанувати Таню. ♥

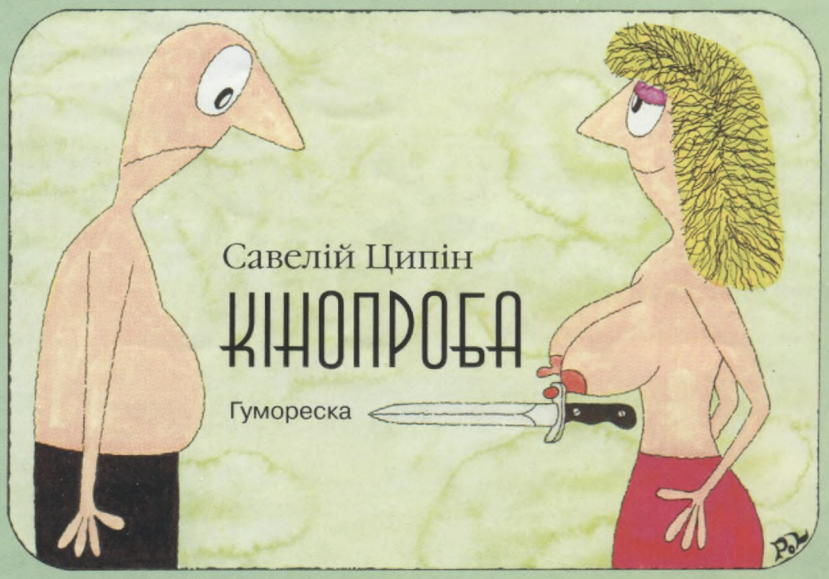

Савелій Ципін

КІНОПРОБА

Гумореска

— ПАНІ, можна вас на хвилиночку?.. А, ви дівчина...

— Це ви до мене?

— Та до вас же, до вас.

— Ну, слухаю.

— Оце ми з товаришем стоїмо і спостерігаємо, як ви прогулюєтесь тут на розі... Схоже, когось чекаєте. А може, ми саме ті, хто вам потрібен.

— Сміливо. Аж до нахабства. Даруйте, а ви хто?

— Дозвольте відрекомендуватися: кінорежисери. Так-так... Точніше, я режисер, а він — оператор. Може, ви тут і байдикуєте, а ми на роботі: наглядаємо виконавицю на роль головної героїні нашого нового фільму.

— Отак на вулиці? Що — замало професіональних акторок?

— Замало, бо нам потрібне свіже обличчя.

Дівчина розкриває сумку і дістає люстерко.

— Що, хочете впевнитись у своїй красі та неповторності?

— Ні — поглянути, чи дуже я схожа на дурепу. Всі вуличні залицяльники видають себе за режисерів, а потім запрошують спочатку пройти кінопробу... В інтимній обстановці.

— А ви ж як собі гадали? Одразу й на екран? Без попередніх проб у кіно не беруть. Навіть зірок — і тих випробовують. До речі, десь я вас уже бачив... Чи не брали часом участь у конкурсах краси? На якусь «міс», «пані» чи «королеву»?

— Брала, проте не як модель.

— Тож я й кажу. Шкода, а то всіх би здолали: адже у вас фюзеляж, фейс, хода... і все таке інше... Був би я головою жюрі — точно дав би вам перше місце.

— Теж після проби?

— Авжеж. Тож не втрачайте шансу, погоджуйтесь.

— Еге ж, отак і одразу. А що ви знімаєте?

— О, це вже, як кажуть, ближче до тіла... до діла, тобто. Ми знімаємо все! На повний метраж, звісно, не тягнемо — там потрібні «лимони», у «баксах», певна річ, — а робимо на замовлення. Кліпи ліпимо. Ви часом не співаєте?

— Поки що ні.

— Шкода, а то зліпили б з вами кліп. Другодні прокинулися б уже знаменитістю. Зіркою. Ваш фейс — на рекламних щитах, сумках, обгортках. І як це ми не здибалися з вами досі?

— Вам, може, й шкода, а мені поки що ні. Можете назвати свої шедеври?

— Чому ж ні. Ви їх бачили — адже їх крутять по всіх каналах.

— А саме?

— Ну, скажімо, «Стомлена сонцем».

— То ви — Микита Михалков?

— Майже. Тільки в нього «Стомлені сонцем», а в нас — «Стомлена». Із циклу «На допомогу садівникові та городнику», на замовлення агропрому. Про боротьбу зі шкідниками сільського господарства.

— Цікаво. І що б ви там мені запропонували?

— Звичайно, головну роль.

— Яку саме? Тлі? Чи гусені? А може, колорадського жука? Точніше, жучки.

— Чому ж, ви заслуговуєте на більше. Уявіть собі: літо, спека, розкішна фазенда, а ви — її господиня. Прогулюєтеся своїм садом-городом і ліниво обприскуєте флору та фауну отруйним розчином. Звісно, в самому «бікіні». Ну то як — кльово?

— Все життя мріяла саме про таку роль! А ще?

— Прошу — «Ніз-зя!..»

— Як, і «Ніндзя» ваш?

— А то! Тільки не «Ніндзя», а «Ніз-зя!..» На замовлення міністерства внутрішніх справ — про представниць першої найдавнішої професії, а зокрема, проституцію серед неповнолітніх.

— Атож, круто я пролетіла. Туди б ви мене теж запросили?

— А чом би й ні? Трохи підгримували б, підкоротили спідничку... До речі, знаєте, звідки походить слово «спідничка»?

— Здогадуюся...

— Еге ж, від слова «спід». Так от, підкоротили б — і зійшли б ви за малолітку. Ну, то як — згода?..

Дівчина раптом обертається до комерційної ятки, що стоїть поряд, і голосно питає:

— Порядок? Знято?

Молодики обертаються теж і бачать: із загратованого віконця на них спрямоване вічко об'єктива.

— Що це?

— Прихована камера. Знімаємо сюжет для телебачення — «Кадри вирішують усе». Про те, як молоді гультяї «кадрять» дівчат. Тож стежте за програмою!.. ♥

м.Харків

Малюнок: LOUIS POSTRUZIN (Австралія). З робіт, надісланих на конкурс до газети «Киевские ведомости»

Гражина Старжак

КВАСНЕВСЬКИЙ КОХАЄ ДРУЖИНУ

Про це та про багато іншого нинішній президент Польщі розповів у інтерв'ю журналові «Venus» напередодні вступу на найвищу посаду країни.

— КИМ ВИ ВВАЖАЄТЕ СЕБЕ В СПРАВАХ СЕКСУ — СПЕЦІАЛІСТОМ ЧИ АМАТОРОМ?

— Вважаю, що сексом потрібно займатися, а говорити про нього не обов'язково. Не маю великої довіри до тих моїх колег і друзів, котрі головним чином про секс говорять. А чи мужчина в тих справах є аматором чи спеціалістом, то повинні оцінити партнерки. Скажу так: секс дає мені задоволення, а це свідчення того, що справляюся непогано.

— В ОДНОМУ ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ЗАХІДНОЇ ПРЕСИ НА ЗАПИТАННЯ, ЩО МОЖНА ЗРОБИТИ З ПРИМІЩЕННЯ КОЛИШНЬОГО ЦК ПОРП, ВИ ВІДПОВІЛИ, ЩО ТАМ МОЖНА ВЛАШТУВАТИ ГОТЕЛЬ «БІЛЬШОВИК» З ЧЕРВОНИМИ ЛІХТАРЯМИ НА ДАХУ. ЧИ БЛАГОСЛОВИЛИ Б ВИ В ТОМУ ГОТЕЛІ ТАКОЖ ЛЮКСУСОВИЙ БУДИНОК ПОБАЧЕНЬ? ЧИ, ЗВАЖАЮЧИ НА НАШУ МОРАЛЬ, ЕЛЕГАНТНИЙ, ЗАГАЛЬНОДОСТУПНИЙ ПУБЛІЧНИЙ ДІМ У НАШІЙ ДЕРЖАВІ НЕМОЖЛИВИЙ?

— Боюся, що неможливий. Звичайно, життя іде своїм звичаєм, і люди влаштовуються як можуть і як вдається. Робиться це в нас у спосіб удавано сором'язливий, доброчесний і через те небезпечний. Чи можливий загальнодоступний дім у Польщі? Мабуть, ні, і від цього — наші несподіванки, сюрпризи. Коли виїжджаємо за кордон, то бачимо, що багато де все те є нормальним, зорганізованим бізнесом, наприклад, в Азії, де мав нагоду те оглядати, чи навіть в Японії. Є там будинки побачень (назвімо це елегантно), відкриті великими корпораціями. Тут же поруч — фірми, аби в перерві працівники могли в культурних, здорових, безпечних умовах розслабитися. Це справа культури, звичаїв, душі, потреби, і вважаю, що якісь дії адміністративного характеру не мали б сенсу.

— ТОБТО ПОНЯТТЯ СЕКСУАЛЬНОСТІ НЕ Є ДЛЯ ВАС НЕПРИЙНЯТНИМ?

— Ні, ні, аж ніяк. Я вважаю, що всі, хто уникає цієї теми, хто твердить, що ця тема не для обговорення, що вона годиться хіба що для роздумів наодинці в темній кімнаті під ковдрою, — просто нечесні й нещирі люди. Не можна закривати очі на ту частину людського життя, яка пов'язана з народженням і коханням, з природними потребами.

— ПІД ЧАС ПЕРЕДВИБОРНОЇ КАМПАНІЇ ВИ СКАЗАЛИ, ЩО ЩАСТЯМ ДЛЯ ВАС Є ДРУЖИНА ЙОЛА.

— Додам, що я кохаю свою дружину. Це чудова партнерка, що має подібні до моїх погляди на секс. Це, безперечно, полегшує життя, і я переконаний, що у шлюбі можна відчувати і приємність, і задоволення від сексу. Бо знаю колег і друзів,

котрі вважають, що секс дає задоволення лише поза шлюбом.

— ПІД ЧАС ЗУСТРІЧЕЙ З ВИБОРЦЯМИ, ХОЧА Б У КОШАЛІНСЬКОМУ, ВАМ ПОСТАВИЛИ ДУЖЕ ІНТИМНЕ ЗАПИТАННЯ: ЯКУ БІЛИЗНУ ЛЮБИТЬ ВАША ДРУЖИНА? ВИ ДОСИТЬ ТАЄМНИЧЕ І ЗАГАДКОВО ВІДПОВІЛИ, ЩО ЦЕ НЕ НАЙІСТОТНІШЕ У ВАШОМУ ПОДРУЖНЬОМУ ЖИТТІ. ЧИ ТА ВІДПОВІДЬ ОЗНАЧАЄ, ЩО ВИ НЕ НАДАЄТЕ ВАГИ, СКАЖІМО, ТАКИМ НЕЗНАЧНИМ АТРИБУТАМ КОХАННЯ?

— Питання, котре ви процитували, було поставлене прилюдно. У такій ситуації важко говорити про білизну дружини. Звичайно, всі ці атрибути дуже важливі в коханні. Врода жінки, її стиль, елегантність, запах залежать від її білизни, ліжка та атмосфери. Все це дуже важливе.

— ЯКІ ЧОЛОВІЧІ ЯКОСТІ ВИ НАЙБІЛЬШЕ ЦІНУЄТЕ?

— Хіба що розум, мудрість.

— А В ЖІНОК?

— Розум є рисою універсальною, котру належить цінувати і в жінці, і в чоловікові. Для жінки дуже важливою є також врода та емоційність. Зрештою, важко назвати щось таке метафізичне.

— ЯКУ ВАДУ, НА ВАШ ПОГЛЯД, МОЖНА ВИБАЧИТИ, А ЯКА ВИКЛИКАЄ У ВАС ВІДРАЗУ?

— Відразливими є недружелюбність, невірність, егоцентризм. Яку вибачаю? Ніхто з нас не позбавлений вад. Жінкам я ладен, хоча і з трудом, вибачити непунктуальність, неуважливість, гіршу зорганізованість.

— ВИ ДУЖЕ ТОЛЕРАНТНИЙ.

— Так, це факт.

— ВАШЕ УЛЮБЛЕНЕ ЗАНЯТТЯ?

— Моя дружина твердить, що моє улюблене заняття — робота. І щось у цьому є. А крім роботи, люблю займатися спортом, граю в теніс. Люблю ходити на футбольні матчі, люблю читати книжки. Чудово відпочиваю при готуванні страв.

— ?

— Так, і добре готую. У цій галузі вважаюся винятково здібним.

— І ДРУЖИНА ЦЕ ПІДТВЕРДИТЬ?

— Так, дружина і гості це підтвердять.

— УЛЮБЛЕНІ ВАШІ ГЕРОЇНЯ І ГЕРОЙ?

— Маєте на увазі літературні? Я вже виріс з того віку, щоб захоплюватися вигаданими героями. У такому віці, як мій, більше цікавлять життєві риси реальних людей, тобто тих, котрі увійшли в історію. Звідси мій інтерес останніх років до літератури історичної, спогадів. Вважаю, що в розмаїтих дотеперішніх працях різних авторів можна знайти справді грунтовні оцінки, спостереження, які й досі не втрачають актуальності. І в спогадах Талейрана, і в Людовика XVI, і в спогадах польських міжвоєнних політиків, таких, як Владислав Грабський, Славой-Складковський. Світ змінюється, змінюються декорації, натомість багато речей має універсальний характер, багато процесів дуже подібні між собою.

— КОТРА З ЖІНОК, ЩО ВИСТУПАЮТЬ ПУБЛІЧНО (ЖУРНАЛІСТОК, АКТОРОК, ЖІНОК, ПОВ'ЯЗАНИХ З ПОЛІТИКОЮ) УОСОБЛЮЄ ДЛЯ ВАС ІДЕАЛ ЖІНКИ?

— Не можу говорити про тих, котрі мені подобаються, котрі, на мій погляд, поєднують вроду з внутрішнім змістом. З дикторок, журналісток дуже ціную Магду Миколайчик, з акторок, безсумнівно, є щось неповторне в Гражині Шаполовській.

— ЧИ ВИ ТОЛЕРАНТНИЙ І В СПРАВАХ СЕКСУ? ЯК СПРИЙМАЄТЕ, КАЖУЧИ ДЕЛІКАТНО, ВІДХИЛЕННЯ ВІД НОРМ, АБО, ПРОСТІШЕ, ПРОЯВИ СЕКСУАЛЬНИХ ЗБОЧЕНЬ?

— Я толерантний щодо тих людей, котрі несуть відповідальність за те, що роблять. Толерантність має базуватися на оцінці поведінки інших. Мабуть, межа цієї толерантності в тому, чи не робить це людина на шкоду іншим, чи не вдається до примусу, чи не є це образою чиєїсь індивідуальності, чиєїсь суверенності. Я, наприклад, не обурююся й не протестую, коли бачу людей іншої сексуальної орієнтації. То їхня особиста справа...

— НЕ ПРОТЕСТУЄТЕ, КОЛИ ГОМОСЕКСУАЛІСТИ ЗАСНОВУЮТЬ СВОЮ АСОЦІАЦІЮ?

— Більше того, вважаю, що такі об'єднання повинні виникнути, власне, з огляду на наші звичаї, наше життя. Це дуже потрібне. Натомість протестував би і протестую проти згвалтування, проти насильства. З сексом має бути так, як з іншими справами. Це означає, що з нашої держави не вдасться зробити Бангкока, бо будемо смішні і неправдиві.

Тому не треба вдавати, що теми для розмови не існує, чи заборонити її. Ця нормальність є нормальністю обговорення, а не замилування сексом. Дружні побачення, котрі присвячені тільки і виключно тим справам, страшенно нудні. Я вже казав і ще раз мушу повторити: я віддаю перевагу практиці перед теорією. Тут потрібні нормальні умови і здорова розсудливість. Якщо цих двох елементів буде дотримано, то вважаю, що можемо мати задоволення від сексу, і тоді він відіграватиме в нашому житті роль значущу, хоча, звичайно, не всеосяжну. Бо не лише в цьому сутність життя. ♥

З польської переклав
Леонід Домський

ЛЕЛЬ

БЕРЕЗЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 2-3 (31-32) 1997

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94). Журнал видається з червня 1992 року.

З 1994 року редакція також видала 18 номерів журналу "Лель-ревю»; передплатний індекс 74288.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Заступник головного редактора
Валентина Чиркова.

Головний художник
Олександр Міхнушев.

Редактор відділу ілюстрацій
Ярослав Любавін.

Редактор відділу літератури
Володимир Митрофанов.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
Микола Сулима.

Начальник комп'ютерного центру
Олексій Мєшков.

Начальник відділу реклами
Ольга Морєва.

Начальник відділу реалізації
Валентина Корейба.

Художній редактор
Віталій Крюков.

Літературний редактор
Валентина Митрофанова.

Макет: Ярослав Любавін.

Фото:
1-а стор. обкладинки — Гліб Тюппа;
стор.4 та постер — Олександр Задирака;
4-а стор. обкладинки — Тарас Омельченко.

Підписано до друку 21.07.97
Тираж — 16000 примірників. Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель". Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул". Тел.: (044) 211-06-90.

Виготовлення фотоформ — видавництво "АртЕк". Тел.: (044) 221-52-54.

Віддруковано в ФО «ТМІ СПРАВІ» Тел.: (044) 446-8020, факс (044) 446-8153. 252067, м. Київ-67, вул. Виборзька, 84.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів. Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець. При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 1997.

Індекс 74283